

STAR WARS

BOBA FETT

LUPTA PENTRU SUPRAVIETUIRE

O NUVELĂ DIN RĂZBOIUL CLONELOR

TERRY BISSON

TERRY BISSON

STAR WARS

BOBA FETT LUPTA PENTRU SUPRAVIETUIRE

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Terry Bisson
Boba Fett
Book 1 – The Fight to Survive
2002

TERRY BISSON

Născut pe 12 februarie 1942, Terry Bisson este un autor american de science fiction și fantezie. Este cunoscut mai ales pentru nuvelele sale din universul *Star Wars* și nu numai. Mai este cunoscut pentru novelizarea mai multor filme, inclusiv *Johnny Mnemonic*, *Virtuozitate*, *Al cincilea element*, *Galaxy Quest* și *A șasea zi*.

Participă frecvent la programele lunare „SF în SF” din San Francisco. Locuiește în Oakland, California, împreună cu soția.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Ploaia.

Unii o urăsc.

Unora le place.

Unii, precum Boba Fett, își pot aminti cu greu o perioadă fără ea.

Se presupune că apa liberă este rară în galaxie, dar n-ai ști asta niciodată pe planeta lui. Coboară în cantități mari, zi și noapte, acoperind planeta, care este toată numai apă, cu excepția câtorva orașe pe platforme.

Planeta se numește Kamino. Orașul în care locuiesc Boba și tatăl său se numește Tipoca City. În care a locuit, mai degrabă. Căci aceasta este povestea despre cum au plecat, și de ce, și ce s-a mai întâmplat după aceea.

Poate că ați auzit de tatăl lui Boba Fett. Era vânător de recompense. Cel mai aprig, cel mai rapid și cel mai neînfricat vânător de recompense din galaxie. Boba Fett era copilul care stătea în umbra lui sau lângă el. Sau, de obicei, ambele. Când avea noroc, adică. Când tatăl său îl lua cu el. Ceea ce se întâmpla aproape întotdeauna. Boba avea zece ani, fiind aproape dar nu chiar suficient de în vârstă pentru a fi pe cont propriu. Lui Boba îi plăcea să meargă cu tatăl său. Să vadă lumi noi, să experimenteze fiorul rece al hyperspațiului și chiar să ajungă, din când în când, să-și încerce mâna la comanda navei mici, dar mortale, a tatălui său, *Sclav I*.

Vânătorul de recompense este un nelegiuit, un urmăritor – și uneori un ucigaș – de închiriat. Nu-i pasă cine sunt țintele, sau de cine fug, sau de ce. El lucrează pentru cel mai mare ofertant, ceea ce înseamnă cele mai bogate și cele mai nemiloase ființe din galaxie. O face fără a pune întrebări.

A fi fiul unui vânător de recompense însemna să-ți ții gura închisă și ochii deschiși. Asta nu era o problema. Boba Fett era mândru de tatăl său și mândru de ceea ce făcea. *Sunt fiul unui vânător de recompense*, își spunea el mândru. Motivul pentru care și-o spunea lui însuși și nimănui altcuiva, era acela că nu mai avea pe nimeni altcineva căruia să i-o spună. Nu avea prieteni.

Cum poți avea prieteni atunci când trăiești și călătorești în secret, furișându-te pe și de pe planete, evitând poliția, și securitatea, și temuții, băgăcioșii de Cavaleri Jedi? Un vânător de recompense trebuie să fie întotdeauna gata să meargă oriunde și să facă față oricărui pericol. Asta făcea parte din codul lui Jango Fett, regula după care trăia. Boba Fett avea propriul său cod, mai mic, mai personal: Copilul unui vânător de recompense trebuie să fie întotdeauna gata să meargă cu tatăl lui.

La vârsta de zece ani, Boba văzuse mai mult din galaxie decât majoritatea adulților. Ceea ce nu văzuse, era interiorul unei săli de școală (pentru că nu fusese niciodată la școală). Ceea ce nu văzuse, era zâmbetul unei mame (pentru că nu avea mamă). Ceea ce nu auzise, era râsul unui prieten (pentru că nu avea prieteni).

Doar pentru că nu fusese la școală, asta nu însemna că Boba era prost sau ignorant. A avut întotdeauna cărți. Cărți pe care să le ia în călătoriile sale; cărți de

citit, acasă, pe Kamino. Putea să ia toate cărțile pe care și le dorea (*Doar câte două, te rog!*) din mica bibliotecă din josul străzii sale din orașul Tipoca. Biblioteca era doar o fantă într-o ușă, dar când suna Boba, bibliotecarul îi dădea cărțile noi și le lua înapoi pe cele care trebuiau returnate, cele pe care Boba le citise (sau renunțase, sau decisese că-l plictisesc). Bibliotecarul, Whrr, era aproape ca un prieten. Un prieten pe care Boba nu îl văzuse niciodată. Boba habar nu avea cum arăta Whrr – sau chiar dacă era o persoană. Era doar o voce printr-o fantă din ușa bibliotecii. De fapt, Boba își dăduse seama că Whrr ar putea fi un droid, deoarece îl auzea fluierând și clicăind când primea cărți sau holojocuri. Mai ales cărți. Lui Whrr nu îi plăceau holojocurile.

— Folosește-ți imaginația! ar zice el. Găsește imaginile! Găsește muzica!

Boba era de acord. Îi plăceau cărțile, deoarece imaginile pe care i le creau în minte erau mai bune decât cele din hologame. Boba știa despre prieteni din cărți. O mulțime de cărți erau despre prieteni. Prieteni care aveau aventuri împreună, făceau descoperiri sau, pur și simplu, petreceau timpul împreună. Uneori Boba se prefăcea că are prieteni. (Prefacerea este o formă de dorință.)

Dar vocea tatălui său îi răsuna mereu în cap:

— Boba, nu te atașa. Ține minte: fără prieteni, fără dușmani. Doar aliați și adversari.

Zicătoarea era din codul lui Jango Fett. Tatăl lui Boba avea o mulțime de zicători și toate erau din codul său. Cu toate astea, Jango Fett avea o prietenă. Era ea însăși vânătoare de recompense. Se numea Zam Wesell.

Zam putea fi frumoasă, dar rea. Îi plăcea să fie rea. Citea uneori cărți despre nelegiuți celebri și bătălii sângeroase. Zam îi spusese pentru prima dată lui Boba că ar trebui să citească, chiar dacă ea însăși nu citise prea mult.

— Vrei aventură? Citește cărți, îi spusese Zam. Atunci când te-ai săturat de senzații, poți închide cartea. E mai bine decât în viața reală.

Tatăl lui Boba nu citise prea multe cărți.

— Cărți? O pierdere de timp, spusese el. Citește hărți, Boba. Instrucțiuni. Avertizări. Chestii importante.

Boba le citise pe toate – dar îi plăceau mai mult cărțile. Mai ales cărțile despre droizi și nave spațiale, lucruri pe care știa că le va putea folosi cândva.

Uneori, Boba credea că Zam îi spusese să citească cărți doar pentru că tatăl său credea că este o pierdere de timp. Lui Zam îi plăcea să-l tachineze pe Jango. Zam era metamorf, o Clawdite. Își schimba forma corpului în funcție de situație.

Mamele nu făceau asta, Boba era destul de sigur de asta. Citise despre mame în cărți, chiar dacă nu întâlnise niciodată una. O mamă i se părea un lucru drăguț.

Odată, când era mic, Boba își întrebaseră tatăl cine este mama lui.

— N-ai avut niciodată una, îi spusese tatăl său. Ești o clonă. Asta înseamnă că ești fiul meu. Atât. Al nimănui altcuiva, nu a fost implicată nicio femeie.

Boba dădu din cap. Asta însemna că era exact ca tatăl său, Jango Fett. Asta însemna că era special. Și totuși, uneori, în secret, își dorea să aibă o mamă.

Boba și tatăl său locuiau pe Kamino pentru că Jango Fett avea treabă acolo. Pregătea o armată specială de super-soldați pentru un om pe nume Conte Tyranus. Lui Boba îi plăcea să urmărească soldații, aliniați în rânduri lungi, mărșăluind prin ploaie. Nu oboseau niciodată și nu se plângeau niciodată, și toți arătau exact la fel – exact ca tatăl său, doar că erau mai tineri. Exact ca Boba însuși, doar mai în vârstă.

— Și ei sunt clonele mele, îi spusese Jango Fett când era mic.

Era exact ceea ce Boba se așteptase să audă. Dar încă îl durea.

— Ca și mine?

— Nu ca tine, spuse Jango Fett. Ei sunt doar soldați. Cresc de două ori mai repede și trăiesc doar jumătate din viață. Tu ești singura clonă adevărată. Tu ești adevăratul meu fiu.

— Înțeleg, spusese Boba.

Se simțise mai bine. Totuși, nu s-a mai dus să privească clonele mărșăluind. Și nu se simțea chiar la fel de special ca înainte.

Tyranus era un bătrân cu fața lungă, slabă și ochii ca un șoim. Boba nu-l văzuse niciodată în persoană – doar pe holograme, când îi dădea instrucțiuni lui Jango Fett sau întreba despre progresul armatei de clone. Jango îi spunea *Contele* și era întotdeauna *politicos*. Dar Boba știa că asta nu însemna că îl place.

Fii întotdeauna politicos cu un client. Asta făcea parte din codul lui Jango.

Într-o noapte, Boba îi auzi pe tatăl său și pe Conte vorbind despre o nouă misiune, pe o planetă îndepărtată. Contele îi spusese lui Jango Fett că slujba va fi foarte periculoasă. Asta nu îl oprise pe tatăl lui Boba, desigur. Mai târziu, Boba se întrebase dacă nu cumva Contele jucase pe cartea pericolului doar pentru a fi sigur că Jango prelua misiunea. Nu știi niciodată, cu adulții.

Jango fusese de acord să facă treaba. Îi spusese Contelui că va trebui să se întâlnească cu Zam Wesell și să o ia cu el. Boba rânji când auzi asta. Dacă mergeau amândoi, asta însemna că ar putea să meargă și el. Dar n-a avut norocul ăsta.

A doua zi dimineață, Jango Fett își pusese armura de luptă și îi spusese lui Boba că el și Zam plecau într-o călătorie.

— Și eu? întrebă Boba încă sperând.

Jango clătină din cap.

— Îmi pare rău, fiule. Va trebui să rămâi singur acasă.

Boba gemu.

— Un vânător de recompense nu se plânge niciodată, spusese Jango, cu vocea aia specială pe care și-o păstra pentru codul său. Și nici fiul său nu o face.

— Dar...

— Niciun dar, fiule. Asta este o misiune specială pentru Conte. Zam și cu mine trebuie să călătorim repede și ușor.

— Și eu sunt rapid, spusese Boba. Și ușor!

Jango Fett râse.

— Un pic prea ușor, spusese el, bătându-l pe Boba în cap. Dar suficient de mare pentru a rămâne aici pe cont propriu. Va fi doar pentru câteva zile.

În ziua următoare, dimineața, Boba se trezi singur în apartament. Singur acasă – dar nu în întregime singur. Tatăl său îi lăsase un bol cu cinci șoareci de mare în el. Și un bilet: *Ne vom întoarce când se vor termina.*

Șoarecii de mare puteau trăi fie în aer, fie în apă. Erau incredibil de drăguți, cu ochi mari și căprui și labe mici care se transformau în înotătoare când îi puneai în apă. De asemenea, erau incredibil de buni de mâncat... dacă erai un țipar de mare.

Țiparul de mare a lui Jango trăia într-un acvariu din dormitor.

Capitolul 2

Boba fu surprins să afle că îi plăcea să fie singur acasă.

Apartamentul era doar al lui. Trei pătrate de mâncare ieșeau în fiecare zi prin fanta bucătăriei, perfect încălzite. Boba putea veni și pleca după cum voia. Putea să se plimbe prin portul spațial, admirând navele de luptă elegante și imaginându-se la comenzi. Se putea preface că este vânător de recompense și că *urmărește*, pe stradă, persoanele care nu bănuiau nimic. Sau, când se sătura de ploaia nesfârșită, putea să se întindă și să citească pe canapea. Nici măcar nu era singur. Când Boba era cu tatăl său, Jango Fett nu vorbea aproape niciodată. Dar când Boba era singur, putea auzi tot timpul, în cap, vocea tatălui său. *Boba, fă asta. Boba, fă aia.*

Era ca și cum chiar îl avea preajmă. Era chiar mai bine.

Primele două zile au fost ușoare. Și, peste alte trei zile, Jango și Zam Wesell se vor întoarce. De unde știa? Mai rămăseseră doar trei șoareci de mare. Anghila mănâncă câte unul pe zi. În fiecare dimineață, Boba scotea din bol câte un șoarece de mare și îi dădea drumul în acvariul țiparului. Țiparul nu avea nume. Era doar *țiparul*. Lui Boba nu-i plăceau ochii lui îngustați și gura uriașă. Sau felul în care înghițea șoarecii de mare dintr-o singură înghițitură – apoi îi digera încet, timp de o zi întreagă. Era înfiorător. Jango Fett hrănea de obicei anghila. Dar acum era treaba lui Boba. Biletul spunea totul: *Ne vom întoarce când se vor termina.*

Boba știa că tatăl său credea că este important ca fiul său să învețe să facă ceea ce era necesar, chiar și atunci când era înfiorător. Chiar și când era ceva crud.

Vânătorul de recompense nu are atașamente, era una dintre zicătorile sale. O alta era: *Viața se hrănește cu moarte.*

În a treia dimineață, când Boba se trezi și își încălzi micul dejun, mai rămăseseră trei șoareci de mare. Decisese să cruțe unul. Îi era milă de șoarecii de mare cu ochii lor mari și căprui. Ce-ar fi dacă i-ar da țiparului micul lui dejun – sau, să zicem, jumătate din el? Auzea vocea tatălui său, în ureche: *Schimbă-ți rutina. Țiparele înseamnă capcane.* (Codul lui Jango Fett.)

— Bine, tată, spunea Boba.

Boba își rupse micul dejun în două și lăsa o jumătate să cadă în rezervorul țiparului. Dispăru într-o clipă. Apoi băgă mâna în bol și luă unul dintre șoarecii de mare. Șoarecele îl ajută, apucându-l pe Boba de degete cu labelle lui mici.

Poate știe că nu am de gând să-l dau de mâncare țiparului, gândi Boba. Dar nu era așa, fiecare dintre ceilalți îl privise exact la fel, chiar înainte de a-i arunca în acvariul țiparului. Asta are dreptate, totuși, gândi Boba. *Trebuie să-l fac să dispară, dar o pot face într-un alt mod. Am de gând să-i redau libertatea.*

Asta fusese planul, oricum.

Boba luă șoarecele de mare cu el în hol, pe turbolift în jos, și ieși în curtea din spatele blocului de apartamente. Îl așază în grădina cu buruieni.

— Rămâi cu bine, șoricel de mare, spuse el. Ești liber.

Șoarecele de mare își ridică privirea spre Boba, mai mult îngrozit decât fericit.

Poate că nu știe ce este libertatea, gândi Boba. Boba îl împinse cu vârful degetelor și creatura minusculă dispăru în iarba înaltă, udă de ploaie. Un mic val de mișcare din iarbă arăta încotro se îndrepta. Apoi se intersectă cu un val mai mare.

Boba auzi un țipăt minuscul – apoi tăcere.

Capitolul 3

În după-amiaza aceea, Boba merse la bibliotecă. Întotdeauna se simțea mai bine când mergea la bibliotecă. Ei bine, nu întotdeauna, dar adeseori. Introduse în fantă cărțile pe care le returna. Lumina se aprinse, iar Whrr fluieră și făcu clic.

— Boba! spuse el, cum te simți?

— Nu grozav, spuse Boba.

Îi spuse lui Whrr ce se întâmplase cu șoarecele de mare.

— Nu e grozav, fu de acord Whrr, dar măcar ai încercat. Cred că viața este grea pentru cei slabi și mici.

— Cum adică, crezi? întrebă Boba. Nu știi?

— Nu chiar, spuse Whrr. De aceea, rămân aici, la adăpost. Scoase fluieratul lui specific pentru schimbarea subiectului. Ești gata pentru niște cărți noi? Chiar le-ai terminat pe cele vechi?

— Aproape, spuse Boba. Îmi place să citesc despre navigație și zborul navelor spațiale.

— Citești mai repede, spuse Whrr, trecând cărțile noi prin fantă. Asta e bine!

— De ce e bine?

— Poți citi mai multe cărți!

Boba a trebuit să râdă.

— De ce râzi? întrebă Whrr.

Părea puțin ofensat.

— Tatăl meu spune că, dacă ești pilot, totul arată ca o navă, spuse Boba.

— Așa, și?

— Și, Whrr, dacă ar fi după tine, toată lumea ar citi cărți.

— Așa, și? Nu înțeleg ce este atât de amuzant în asta, spuse Whrr, cu un clic dezaprobat.

— Nu contează, ne mai vedem! spuse Boba, luând cărțile și fugind.

* * *

E timpul să scapi de un alt șoarece de mare.

Boba se trezi hotărât să încerce să facă lucrurile cum trebuie de data asta. Îi dădu anghilei tot micul dejun. Anghila îl mănca dintr-o înghițitură.

În bol mai rămăseseră doar doi șoareci de mare. Amândoi se uitară spre el cu ochii lor câprui, mici, rugători.

— Trebuie să te fac să dispari, spuse Boba în timp ce ridica unul. Dar nu am de gând să te dau de mâncare țiparului. Am să te eliberez, de-adevăratelea.

Încuie ușa apartamentului și luă turboliftul care ducea în stradă. Băgase șoarecele de mare în cămașă, așa că nimeni nu-l putea vedea.

Părea să-i placă acolo. Când Boba îl scoase, dormea. Îl ținea în ploaie în timp ce se îndrepta spre marginea orașului Tipoca. Voia să-i vadă laba transformându-se într-o înotătoare, dar ea se transformă dor pe jumătate.

Cred că este nevoie de apă de mare, gândi Boba, îndreptându-se către sunetul valurilor. Orașul Tipoca este construit pe o platformă aflată deasupra mării. Valurile uriașe explodau și prăbușeau, zi și noapte. Kamino era numită *Planeta Furtunilor*.

Boba se agăță de balustradă și se aplecă peste marginea platformei. Se uită în jos, așteptând să se calmeze valurile. În cele din urmă, iat-o – o întindere lungă, verde, de apă netedă. Arăta perfect pentru un șoricel de mare!

— Ești liber, prietene, spuse Boba în timp ce arunca creatura mică în apă.

Șoarecele de mare se uită în sus în timp ce cădea, ca și cum dorea să-l mai vadă o dată pe binefăcătorul său, pe protectorul său, marele gigant Boba care îl salvase din bolul său...

Lovi apa cu un zgomot slab.

Apoi Boba văzu o formă întunecată prin apă și o fulgerare de dinți de jos în sus. Și șoarecele de mare dispăruse. Nu rămăsese nici măcar o urmă în apă.

Boba își petrecu restul zilei jucând holojocuri și uitându-se pe fereastră în ploaie. Se săturase de cărți. Obosise să tot citească despre familii fericite și copii cu prieteni. Și animale de companie. Se săturase să fie singur acasă.

Îi era dor de glumele lui Zam (chiar și de cele proaste). Îi era dor de zicătorile tatălui său (chiar și de cele pe care le auzise de un milion de ori).

A doua zi dimineată ridică din bol ultimul șoarece de mare.

— Îmi pare rău, amice, spuse el în timp ce îl arunca în acvariul țiparului. Dar ăsta este modul în care funcționează lumea.

Apoi se așeză să-și mănânce propriul mic dejun și să aștepte ca tatăl său și Zam să ajungă acasă.

Capitolul 4

Toată ziua Boba fu emoționat, așteptând un anumit sunet. Sau o grămadă de sunete. În sfârșit, după-amiaza târziu, se auziră: o simfonie de mici clicuri și clacuri, toate provenind de la încuietorile de pe ușa apartamentului.

Apoi ușa se deschise și îl văzu pe Jango Fett, arătând puternic și îndrăzneț în armura sa de luptă Mandaloriană, stând în hol, într-o baltă de apă de ploaie.

— Tată! spuse Boba. Unde este Zam?

— Nu acum, spuse tatăl său.

Jango Fett își scoase armura de luptă și o așeză pe podeaua dormitorului în timp ce Boba îl privea. El îl numea *costumul*. Fără el era mult mai mic.

Fața lui Jango de sub cască era tristă și brăzdată de cicatrici vechi. Fața cu cască era nemiloasă și crudă. Boba nu se întrebase niciodată care era chipul *real* al tatălui său. Ambii erau reali pentru el: tatăl îngrijorat și războinicul neînfricat.

— Unde e Zam? întrebă din nou Boba.

— De ce pui toate aceste întrebări, fiule?

— Am o glumă să-i spun.

Nu avea cu adevărat, dar își dădu seama că se putea gândi oricând la una.

— Va trebui să o păstrezi pentru altcineva.

Altcineva? Nu mai era nimeni altcineva! Dar Boba știa că nu trebuie să se certe cu tatăl său.

— Bine, spuse el.

Își întoarse capul pentru a-și ascunde dezamăgirea și începu să iasă din cameră. Putea să-și dea seama că tatăl său dorea să fie singur.

— Zam nu va mai fi cu noi, spuse Jango.

Boba se opri în ușă.

— Deloc?

— Deloc, spuse Jango.

Doar că așa cum a spus-o, suna ca *niciodată*.

Când Jango Fett nu purta armura de luptă Mandaloriană, purta haine obișnuite. Fără cască, puțini îl recunoșteau ca Jango Fett, vânătorul de recompense.

Armura era veche și avea urme, ca însuși Jango Fett. O scotea mereu și o curăța după ce se întorcea dintr-o misiune, dar nu o lustruia niciodată. Îi lăsa zgârieturile în pace.

— Nu o să vrei să strălucească, îi spuse lui Boba în timp ce lucrau împreună la curățarea armurii, mai târziu, în după-amiaza aceea. Să nu atragi niciodată atenția asupra ta.

— Da, domnule, spuse Boba.

Chipul lui Jango Fett părea chiar mai trist și mai bătrân ca de obicei. Boba se întreabă dacă avea legătură cu Zam. În cele din urmă își adună curajul să întrebe.

— Era pe cale să ne trădeze, spuse Jango. Nu puteam să permit asta. Există pedepse pentru așa ceva. Și ea ar fi făcut același lucru dacă ar fi fost în locul meu.

Boba nu înțelese. Ce încerca să-i spună tatăl său?

— S-a întâmplat ceva rău cu Zam?

Jango aprobă încet din cap.

— A fi vânător de recompense înseamnă că nu vei ajunge întotdeauna acasă. Într-o zi, se va întâmpla inevitabilul. Și când se va întâmpla...

— Ce înseamnă inevitabil? întrebă Boba.

— Inevitabil înseamnă un lucru sigur. Moartea este un lucru sigur.

Boba înțelese deodată.

— Zam a murit, nu-i așa, tată?

Jango aprobă din cap. Boba luptă să-și stăpânească lacrimile.

— Cum... cum s-a întâmplat?

— Nu vrei să știi.

Boba simți tristețea trecând peste el ca un val. Urmărit de un val și mai rece, de frică. Dacă i s-a putut întâmpla lui Zam, i se putea întâmpla și tatălui său? Boba nu voia să se mai gândească la asta. Tatăl său avea dreptate: nu voia să știe.

După ce termină să-l ajute pe tatăl său să curețe armura de luptă și să reîncarce sistemele de arme, Boba ieși și merse până la capătul străzii și înapoi.

Zam era moartă. Se terminase cu glumele prostești. Se terminase cu râsul molipsitor. Lumea singuratică a lui Boba Fett tocmai devenise și mai singuratică.

Kamino era o planetă bună pentru a te simți trist, deoarece ploua mereu. Când stăteai în ploaie, nimeni nu putea să spună că ai plâns. Când Boba se întoarse în apartament, văzu că și tatăl său umblase și prin ploaie.

Amuzant, gândi Boba. Nu l-am văzut pe-afară.

— Boba, ascultă, spuse Jango Fett, după cină.

Boba îl ascultă.

— Ce s-a întâmplat cu Zam s-ar putea întâmpla cu oricare dintre noi. Cu orice vânător de recompense. Înțelegeți?

Boba aprobă din cap – dar era o minciună. Era hotărât să nu înțeleagă. Își făgăduise să nu se gândească la asta. Oricum nu-și putea imagina așa ceva. Cine sau ce putea fi mai bun decât tatăl său într-o luptă?

— Bine, spuse Jango Fett. Deci, fiule, vreau să ieși asta.

Jango îi întinse lui Boba o carte. Boba fu șocat. Tatăl meu?! O carte?!

Jango păru să știe ce gândea Boba.

— Nu este o carte, fiule, spuse el. Este o unitate cu mesaje, de la mine. Pentru tine, când va veni vremea.

Nu era o carte? Arăta ca o carte obișnuită, cu o grosime de aproximativ două degete, cu copertă tare. Era neagră, fără nimic acoperi. Fără cuvinte, fără poze. Nimic, nici în față, nici în spate. Boba încercă să o deschidă, dar paginile păreau lipite între ele. Trase mai tare de copertă, dar tatăl său clătină din cap.

— N-o deschide, spuse Jango. Pentru că atunci când o vei deschide, copilăria ta se va sfârși. Și este prea devreme pentru asta. Vreau să ai ceea ce eu n-am avut niciodată: o copilărie.

Boba aprobă din cap. Deși era confuz. De ce îi oferise tatăl său o carte dacă nu voia să o deschidă? Atunci tatăl său îi spuse:

— Dacă mi se întâmplă ceva, va trebui să o deschizi. Îți va spune tot ceea ce trebuie să știi. Pe cine să întrebi. Pe cine să eviți. Ce să faci. Ce nu. Până atunci, ține-o închisă și păstrează-o ascunsă. Înțelegeți, fiule?

Boba aprobă din cap. Băgă cartea neagră (care nu era chiar o carte) în grămada cu cărțile sale de la bibliotecă. Nu avea de gând să aibă nevoie de ea. Niciodată. În niciun caz. Ca și cum ar fi putut să se întâmple ceva rău cu tatăl său, cel mai aprig, cel mai rapid, cel mai neînfricat vânător de recompense din galaxie?

În niciun caz. Era de neimaginat. Ceea ce însemna, pur și simplu, că Boba nu avea de gând să se mai gândească la asta.

Capitolul 5

A doua zi, Boba și tatăl său s-au dus să pescuiască. Ploaia era slabă, așa că s-au așezat pe o stâncă la marginea mării. Boba începu să tragă după rollerfish¹ cu pockerul său, un aruncător de sulite dotat cu țință cu laser. Jango îl făcu să oprească laserul și să țintească din ochi.

Boba știa că mersul la pescuit era modul în care tatăl său încerca să-l facă să se simtă mai bine, pentru a uita de moartea lui Zam.

Boba făcu tot posibilul să se concentreze.

Continuă să pescuiască chiar și atunci când Taun We, una dintre kaminoane, veni la ei pentru a vorbi cu Jango. Era înaltă și albă, ca o rădăcină care tocmai a fost scoasă din pământ. Ochii ei întunecați erau mari ca farfuriile, iar gâtul, lung și subțire. Lui Boba îi plăcea de obicei de Taun We, dar astăzi vorbeau despre afaceri, afaceri, afaceri. Ceva despre clone. Boba încercă să nu o asculte. Nu voia să audă despre armata de clone – cei zece mii de frați gemeni ai săi. Îl făcea să se simtă înfiorat doar când se gândea la asta.

S-a bucurat când a plecat Taun We și, pentru a dovedi asta, mai prinse câțiva rollerfish. Încercă să se comporte ca și cum era entuziasmat pentru a-i face pe plac tatălui său, dar nu se mai distra. Boba nu se putea opri să nu se gândească la clone. Nu se putea opri să nu se gândească la Zam.

Boba se entuziasmă din nou, totuși, când trecură pe lângă portul spațial în drumul lor înapoi spre apartament. Văzu o navă nouă pe platforma de aterizare. Era o navă spațială de luptă, elegant, pe care nu o mai văzuse decât în imagini.

— Uau! spuse el. Este un Delta-7!

— Și droidul? întrebă Jango, arătând spre unitatea navigator din spatele cabinei.

— Este un R4-P, spuse Boba încântat.

În timp ce tatăl său asculta, el enumeră caracteristicile navei spațiale de luptă. Armament suplimentar, mai multă viteză – Delta-7 cu R4-P era genul de navă pe care doar câțiva piloți puteau să o manevreze.

— Cum ar fi? întrebă Jango.

— Tu! spuse Boba în timp ce se grăbeau prin ploaie spre casă².

Era fericit să arate ceea ce învățase din lecturile sale. Și fu și mai fericit să aducă un zâmbet pe chipul tatălui său. Dar zâmbetul nu dură mult. Jango părea îngândurat. Preocupat. Chiar îngrijorat. Intră în dormitor pentru a trage un pui de somn în timp ce Boba se așeză cu o raport – *Navele de luptă ale galaxiei*. Era curios să afle cum se făcea că o navă atât de elegantă ca Delta-7 își făcuse drum spre Kamino, unde nu se întâmpla niciodată nimic important sau interesant.

Boba abia începuse să citească când auzi soneria ușii. El și tatăl său nu aveau prieteni, mai ales că Zam ne mai era, așa că fu surprins.

Era din nou Taun We. Și de data asta nu era singură. Bărbatul care stătea lângă ea purta o robă simplă și nu avea bijuterii. Sub roba sa, Boba putu vedea conturul unei săbii de lumină. Un Jedi.

Deodată, Boba știu de unde venise nava de luptă. Deschise ușa prudent.

— Boba, tatăl tău e acasă? îl întrebă Taun.

— Da.

¹ Rollerfish – Pește lung de un metru, originar din straturile oceanice superioare ale planetei Kamino. Se distingea prin spinii curbați găsiți de-a lungul creștelor dorsale și ventrale ale corpului lor. Fusesse denumit astfel pentru modul în care își captura și ucidea prada. După ce apuca prada cu gurile lor dințoase, își înfășura corpul în jurul prăzii, străpungând-o cu spinii.

² Dialogul diferă de cel din cartea *Atacul clonelor* a lui R.A. Salvatore.

Nu spune mai mult decât este necesar. Asta era o zicătoare preferată a lui Jango Fett. Și Boba știa că se aplica mai ales atunci când erau Jedi prin preajmă.

— Îl putem vedea?

Jediul nu spuse nimic. Stăteam acolo, uitându-se și ascultând. Rece și calm. Dar și puțin înfricoșător. Boba încercă să se calmeze el însuși.

— Sigur, spuse el.

Fii întotdeauna politicoș. Mai ales cu dușmanii tăi. Iar Jedi, ca păstrători ai păcii, erau dușmanii naturali ai vânătorilor de recompense, care operau în afara legii.

Boba se dădu înapoi pentru a-i lăsa să intre. Jedi se uită în jur ca și cum nu ar mai fi fost niciodată într-un apartament. Băgăcios! gândi Boba. Decise să-l ignore.

— Tată! A venit Taun!

Jango Fett ieși din dormitor. Se uită la ambii vizitatori și nu păru să-i placă ceea ce vedea.

— Bine ai revenit, Jango, spuse Taun We, prefăcându-ne că nu îl mai văzuse, cu puțin timp mai înainte. Călătoria ta a fost productivă?

— Destul de.

Boba asculta cu atenție. Taun We părea prietenoasă, ca de obicei. Între timp, tatăl său îl privea pe Jedi de sus până jos. A spune că lui Jango nu îi plăcea ceea ce vedea ar fi la fel de evident, ca și cum ai spune că pe Kamino plouă. Era mai mult decât atât. Boba se întrebă dacă se mai întâlniseră. Se întrebă dacă Jedi avea vreo legătură cu moartea lui Zam.

— Acesta este Maestrul Jedi Obi-Wan Kenobi, spuse Taun We. A venit să verifice progresul nostru.

— Chiar așa? spuse Jango.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt. Era ca o bătălie purtată fără cuvinte sau arme. Boba privea, fascinat. Era evident pentru el că tatăl său ar fi putut să-l doboare pe prostul de Jedi cu un deget. Dar îl reținea ceva.

— Clonele tale sunt foarte impresionante, spuse Jedi cu o plecăciune ușoară. Trebuie să fii foarte mândru.

— Sunt doar un simplu om, spuse Jango Fett, plecându-se și el, care încearcă să-și croiască drum prin Univers.

— Așa suntem toți, nu? spuse Jedi.

Era ca o luptă pentru a vedea cine poate fi cel mai politicoș!

Între timp, Jediul se uită spre dormitor, unde casca și armura de luptă Mandaloriană stăteau întinse pe podea. Jango se mișcă în fața ușii pentru a-i bloca vederea.

— Ai ajuns vreodată pe Coruscant? întrebă Jedi.

— O dată sau de două ori, răspunse Jango cu răceală.

— Recent?

— Asta este un Jedi foarte ciudat! gândi Boba. Se întrebă de ce se mai deranja tatăl său să vorbească cu el.

— S-ar putea, spuse Jango, iar Boba știu din tonul răspunsului că tatăl său fusese pe Coruscant.

Și Jediul știa și el. Acum Boba știa cu siguranță că Jediul și Jango se mai întâlniseră și că fusese implicat în moartea lui Zam. Cât de mult ura micul zâmbet îngâmfat al Jediului!

— Atunci înseamnă că-l cunoști pe maestrul Sifo-Dyas, spuse Jediul.

— Boba, închide ușa, spuse Jango în limba huttă, o limbă pe care amândoi o cunoșteau bine.

Boba făcu ceea ce îi ceruse tatăl său, fără să-și ia ochii de la Jedi. Voia să-i simtă ura.

Între timp, Jango Fett se duela, folosind cuvinte în loc de sabie, pentru a bloca mișcările Jediului.

— Care maestru? întrebă el.

— Sifo-Dyas. Nu el te-a angajat pentru slujba de aici?

— N N-am auzit niciodată numele acesta, spuse Jango.
— Chiar așa!? spuse Jediul.
Pentru prima dată, părea surprins.
— Am fost recrutat de un om numit Tyranus, spuse Jango. pe unul dintre sateliții lui Bogden.
— Nu? Am crezut...
Atunci interveni Taun We în discuție.
— Sifo-Dyas ne-a spus să-l așteptăm pe el, îi spuse Jediului, arătând spre tatăl lui Boba. Și el a apărut chiar când a spus Maestrul vostru Jedi că o va face. Am păstrat secretă implicarea Jedi până la sosirea ta, așa cum a cerut Maestrul vostru.
Jediul păru surprins de toate astea. Și încercă să nu o arate.
— Curios, spuse el.
— Ți place armata? întrebă Jango Fett.
Zâmbetul lui rece i se părea lui Boba ca o sabie împinsă direct spre inima băgăciosului de Jedi.
— Abia aștept să-i văd în acțiune pe soldați, spuse Jediul.
O paradă destul de bună, trebui să recunoască Boba.
— Își vor face bine treaba. Ți-o garantez, spuse Jango.
Jediul renunță.
— Ți mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, Jango.
— Întotdeauna mi-a făcut plăcere să cunosc un Jedi, spuse tatăl lui Boba zâmbind sarcastic.
Ușa se închise și încuietorile începură să se închidă. Boba era încântat. După ce câștigase o astfel de întâlnire, crezuse că tatăl său va fi încântat, chiar triumfător. În schimb, fața lui Jango Fett era plină de linii de îngrijorare și părea gânditor.
Boba începu să se întrebe dacă tatăl său câștigase cu adevărat bătălia.
— Ce este, tată? întrebă el.
— Strânge-ți lucrurile, spuse Jango. Plecăm de aici pentru o vreme.

Capitolul 6

În timp ce Jango Fett își punea armura de luptă, Boba aruncă tot ce deținea cei doi (ceea ce nu era mult) într-o geanta de zbor extensibilă.

— Mai repede, Boba!

Boba știa că tatăl său nu se teme de nimic. Dar după întâlnirea cu ciudatul Jedi, Jango părea nervos. Îngrijorat. Nu speriat, dar... neliniștit, cel puțin.

Și era foarte grăbit.

După ce umplu geanta, Boba aruncă toate vasele murdare în fanta de curățare. Nu trebuia să fie deloc ordonat. Dacă nu ar fi fost atât de înfricoșător, ar fi fost distractiv.

— Lasă restul, spuse Jango. Nu avem timp.

Ai grijă ce îți dorești! De câte ori nu visase Boba să petreacă timp departe de furtunosul Kamino și să trăiască altundeva, un loc cu soare – și poate chiar cu prieteni? Acum se întâmpla. Măcar, partea cu plecatul. Boba se bucura, și totuși... Acolo era patul unde dormise și visase. Pervazul unde stătuse, citise și privise ploaia nesfârșită. Cutia în care își păstrase cărțile, hainele și jucăriile vechi, toate adunate grămadă. Era greu să părăsești singurul loc în care ai locuit vreodată, mai ales că nu știi când te vei putea întoarce. Era ca și cum lăsați în urmă bucăți mici din tine. Era ca și cum...

Boba se scutură. Nu era momentul să devină sentimental. Tatăl său se grăbea. Trebuiau să plece.

Și mai trebuia să facă un ultim lucru înainte de a părăsi orașul Tipoca.

— Hei! Unde te duci? întrebă Jango. Își pusese armura de luptă, casca și restul. Ținea în mână ceea ce părea a fi un bici. Unde duci toate alea?

— Aă, tată... cărțile de la bibliotecă?

Boba speră că tatăl său va înțelege că trebuie să le returneze. Cine știe când se întorceau? Și Boba nu voia ca Whrr să-l pună să plătească pentru cărțile restante.

— Fă-o repede, fiule, spuse Jango. Și cât timp te ocupi de asta...

Îi întinse lui Boba *biciul*. Era Țiparul.

— Aruncă-l în mare. Lasă-l să încerce să se hrănească și singur.

— Da, domnule!

Boba dispăru pe ușă înainte ca tatăl său să se poată răzgândi. Țiparul era înfășurat în jurul unui braț și în celălalt căra cărțile. Fugi prin ploaie cât putu de repede. Se opri la marginea platformei unde adusese șoarecele de mare. Se aplecă peste balustradă și lăsat Țiparul să cadă în valuri.

Pleosc. Boba văzu o formă întunecată, o străfulgerare de dinți. Și Țiparul dispăruse.

— Călătorie sprâncenată! mormăi el în timp ce alerga spre bibliotecă. Viața este grea pentru cei mici și cei slabi. Și totul este relativ.

Boba băgă în grabă cărțile în slot. Una, două, trei... Whrr fluieră fericit.

— Ce zici de acest lot? întrebă el din spatele ușii. Ce crezi? A fost bun?

— Nu prea rău, spuse Boba. Dar nu am timp să vorbesc acum.

— Nu? De ce nu? Nu vrei să mai iei câteva cărți?

De obicei, lui Boba îi plăcea să vorbească despre cărți. Dar astăzi nu era timp.

— Trebuie să plec! spuse el. Rămâi cu bine!

— Grăbește-te să vii înapoi, Boba, spuse Whrr. Dar așteaptă, iată...

— Nu am timp să aștept!

Boba nu avu inima să-i spună prietenului său că nu știa când se va întoarce. Așa că doar se întoarse și fugi.

Jango Fett, arătând fioros în armura sa de luptă, aștepta lângă geanta de zbor în fața apartamentului. Boba putea să-și dea seama că tatăl său era supărat pe el pentru că durase atât de mult timp. Dar niciunul dintre ei nu spusese nimic.

Cei doi se îndreptară repede către micul teren de aterizare unde era parcată *Sclav I*, nava mică și rapidă a vânătorului de recompense. Jango aranjă bagajele în timp ce Boba verifica nava pentru decolare.

Boba tocmai finalizase *plimbarea* de verificare dinaintea zborului când auzi sunet de pași. La început se gândi că ar putea fi Taun We, venind să-și ia rămas bun. Dar nu avea un astfel de noroc. Era Jediul, Obi-Wan Kenobi. Cel care fusese la ei în apartament punând toate întrebările alea. Și fugea.

— Oprește-te! strigă el.

Da, desigur! gândi Boba.

Jango avu în mod clar același gând. Își scosese blasterul și trăgea, în timp ce ordona:

— Boba, urcă la bord!

Lui Boba nu trebuia să i se spună de două ori. Intră în cabina de pilotaj și privi cum tatăl său își porni pachetul propulsor al armurii de luptă și zbură până în vârful unei clădiri din apropiere. Acolo, Jango Fett îngenunche și începu să tragă asupra Jediului cu pușca lui blaster.

Bang! Bang!

Deși nu zburase niciodată singur cu *Sclav I*, Boba știa pe de rost toate comenzile și sistemele de arme. Întinzându-se deasupra capului, porni sistemele principale, astfel încât nava să fie gata de plecare când tatăl său termina să-l bată pe Jedi. Apoi avu o idee și mai bună. Activă comenzile tunului blaster. Boba exersase asta de atâtea ori, că știa exact ce să facă. Îl luă pe Jedi în vizor și apăsă FOC.

ZBANG!

Îl nimerise! Sau pe-aproape.

Jediul fu aruncat violent la pământ, scăpând sabia de lumină din mână. Boba fu gata să tragă din nou și să-l termine, dar tatăl său i se puse în cale. Jango coborâse de pe clădire și stătea față în față cu Jediul.

Jediul atacă. Jango îi răspunse.

Misto! gândi Boba. Nu-l mai văzuse niciodată pe tatăl său într-o luptă corp la corp și era minunat. Forța misterioasă Jedi nu se compara cu armura Mandaloriană a lui Jango Fett. Jediul pierdea – rău. Deveni disperat și se agăță de Jango, dar acesta își folosi pachetul propulsor pentru a se ridica și a-l lovi cu piciorul.

— Haide! strigă Boba, deși știa că nu-l poate auzi nimeni.

Jediul căzu și alunecă spre marginea platformei de aterizare, unde atârna deasupra valurilor înspumate. Revenindu-și, păru să-și folosească așa-numita sa Forță pentru a-și recupera sabia de lumină, dar Jango Fett îi strică planul. Din încheietura mânușii, proiectă un fir de reținere, care se înfășură în jurul mâinilor Jediului. Apoi, Jango porni din nou pachetul propulsor, trăgându-l pe Jedi spre marginea platformei – și spre apă.

— Haide, tată! strigă Boba.

Dar Jediul reuși să prindă firul de o coloană. Asta îi opri alunecarea și el se ridică în picioare. Apoi smulse de fir....

Trosc!!

Jango lovi dur platforma. Pachetul propulsor se aprinse, tuși... și explodează.

Vuum!

Oh, nu! Boba văzu totul. Încercă să tragă cu laserul, dar acum ambii bărbați alunecau spre marginea platformei – și spre valurile uriașe care se agitau dedesubt.

— Tată! țipă Boba. Tată!

Lovi în geamul cabinei de pilotaj, de parcă pumnii și strigătele lui ar fi putut cumva să-l oprească pe tatăl său să alunece spre o moarte sigură. Dar încă nu se terminase. Jango Fett desprinsese firul din încheietura mânușii, eliberându-se. Apoi folosi ghearele de prindere încorporate în armura de luptă pentru a-și opri în ultima

clipă alunecarea. Între timp, Jediul alunecă chiar peste margine. Boba căzu pe spate, tremurând ușurat: tatăl său era în siguranță. Și triumfase: Jediul dispăruse!

Peste margine. În mare.

Călătorie sprâncenată! gândi Boba.

Rampa se deschise. Boba sări din scaunul pilotului chiar la timp.

Tatăl său sări pe scaun. Motoarele urlară de viață și nava spațială se ridica în furtuna care se dezlănțuia în jur.

Boba se uită în jos la valuri. Nu era niciun semn de Jedi și nu era de mirare. Cine ar putea înota în roba aia stupidă? Îl trăsese la fund, cu siguranță.

— Viața este grea pentru cei mici și cei slabi! spuse Boba în barbă, și amândoi se năpustiră în sus, în nori.

— Ce, Boba?

— Am spus: *Bravo, tată!*

Capitolul 7

Boba mai fusese în spațiu, călătorind cu tatăl său. Dar când ești mic, nu observi prea multe. Acum, când avea zece ani, înțelegea ce vedea. Totul părea nou și incitant.

Pe Kamino era aproape întotdeauna înnorat. Norii erau gri în partea de jos și negri ca noaptea în interior. Dar deasupra, erau albi ca zăpada pe care Boba o văzuse în videoclipuri și despre care citise în cărți.

Cerul de deasupra era strălucitor, un albastru strălucitor.

Apoi, pe măsură ce *Sclav I* se ridică din ce în ce mai sus, cerul se întunecă – albastru-negru, apoi negru. Atunci Boba văzu ceva chiar mai frumos decât norii.

Stelele.

Boba știa ce sunt, desigur. Citise despre stele; le văzuse în videoclipuri și imagini și le observase personal în excursiile pe alte planete, cu tatăl său. Cu toate acestea, nu le acordase niciodată atenție cu adevărat. Copiii mici nu observă lucrurile care sunt atât de îndepărtate. Și stelele nu erau aproape niciodată vizibile de pe înnorata Kamino, nici măcar noaptea. Dar acum avea zece ani și acum...

Boba văzu un milion de stele, fiecare dintre ele la ani-lumină distanță.

— Uau, spuse el.

— Ce este, Boba? întrebă tatăl său.

Boba nu știa ce să spună. Galaxia era formată dintr-un milion de sori, arzând puternic. În jurul fiecărui soare erau planete, fiecare făcută dintr-un milion de roci și pietre, și fiecare piatră era făcută din milioane de atomi și...

— E galaxia, spuse Boba. De ce sunt...?

— De ce sunt, ce, Boba?

— De ce sunt atât de multe?

Jango Fett își lăsa fiul să *zboare* cu *Sclav I*, ceea ce însemna doar să stea pe scaunul pilotului în timp ce pilotul automat pilota nava. El era ocupat să-și monteze la armura de luptă un nou pachet propulsor, pentru a-l înlocui pe cel care explodase în lupta cu Jediul. Când termină, reveni pe scaunul pilotului și Boba îl întrebă:

— Ne mutăm în altă lume, tată?

— Deocamdată.

— Care?

— Vei vedea.

— De ce?

— De ce pui atâtea întrebări? Țsta era semnalul pentru ca Boba să tacă. Tatăl său avea motivele sale pentru tot ce făcea, dar de obicei le păstra pentru sine.

— Nu vrei să știi, spuse Jango Fett în timp ce apăsa butonul marcat *Hiperspațiu*.

Dacă spațiul era minunat, hiperspațiul era de două ori mai minunat.

De două ori mai minunat de ciudat.

Imediat ce *Sclav I* trecu la viteza superluminică și alunecă în hiperspațiu, capul lui Boba începu să se învârtă. Stelele zburau ca niște picături de ploaie. Era ca un vis, cu depărtarea și aproapele răsucite, timpul și spațiul amestecate ca uleiul și apa, în vârtejuri.

Boba adormi, pentru că și ciudatul devine obositor când totul este ciudat...

Visă că se întâlnește cu mama pe care nu o mai avusese niciodată. Era la o recepție mare, într-un palat, și era singur. Era ca o poveste dintr-o carte. Cineva venea spre el, făcându-și drum printre mulțime. Era frumoasă, într-o rochie albă. Venea spre Boba, din ce în ce mai repede, și zâmbetul ei era la fel de strălucitor ca...

— Boba?

— Da!?

— Trezește-te, fiule.

Boba deschise ochii și îl văzu pe tatăl său la comenzile lui *Sclav I*. Ieșiseră din hiperspațiu, înapoi în spațiul *normal*, treidimensional. Pluteau. Chiar în fața lor era o planetă uriașă, roșie, cu inele portocalii. Era frumoasă, dar nu la fel de frumoasă ca viziunea pe care Boba o văzuse în visul său, venind spre el prin sala de bal. Nu la fel de frumoasă ca... Boba se simți alunecând înapoi în vis.

— Geonosis, spuse Jango Fett.

— Ce?

Boba se ridică.

— Numele planetei. Geonosis.

În timp ce *Sclav I* se apropia de Geonosis, se îndreptă spre inele. Numai de la distanță erau netede și frumoase. Sus aproape, Boba putu vedea că inelele erau formate din asteroizi și meteori, bulgări de piatră și gheață – resturi spațiale.

De aproape erau periculoși și urâți.

Mâinile lui Jango dansau pe comenzile navei, trecându-le de pe pilot automat pe manual. Zborul pe sub inele va fi complicat. Pe măsură ce ducea, măiastru, nava pe orbita de apropiere, spuse:

— Data viitoare, când ajungem pe o planetă pe care va fi mai ușor de aterizat, te las să zbori singur, fiule.

— Chiar, tată? Asta înseamnă că sunt suficient de mare?

Jango îl mângâie pe fiul său pe umăr.

— Aproape, Boba. Aproape.

Boba se lăsă pe spate, zâmbind. Viața era mai bună decât visele. Cine avea nevoie de o mamă când aveai un tată ca Jango Fett? Deodată, Boba zări ceva pe ecranul din spate. O clipire.

— Tată, cred că suntem urmăriți!

Zâmbetul lui Jango dispăru. Clipirea le imita fiecare manevră. Aveau o navă pe urme.

— Uită-te la ecranul senzorului, spuse agitat Boba. Nu este umbra unui dispozitiv de camuflare?

Jango comută ecranul senzorului la rezoluții mai mari. Arăta un dispozitiv de urmărire atașat de corpul lui *Sclav I*.

Lui Boba nu îi veni să creadă. Nu-l văzuse pe Jedi alunecând în marea agitată a lui Kamino? Cum putea Jediul să supraviețuiască pentru a-i urmări?

— Trebuie să fi pus un dispozitiv de urmărire pe nava noastră în timpul luptei, spuse Jango, cu vocea oțelită de hotărâre. Dar vom remedia asta!

Boba era pe punctul de a-l întreba cum, când tatăl său îl împinse înapoi în scaun.

— Ține-te bine, fiule. Vom intra în câmpul de asteroizi. Nu ne va putea urmări acolo. Dacă o va face, îi vom oferi câteva surprize.

Capitolul 8

În câmpul de asteroizi! Boba simți un fior rece de frică în timp ce tatăl său trase înapoi de comenzi și *Sclav I* o luă în sus, în inelul propriu-zis. Stâncile zimțate treceau fulgerător pe lângă ei, pe ambele părți. Parcă zburau printr-o pădure de pietre. Boba nu putea să se uite. Și nici nu putea să nu se uite. Știa că, dacă loveau una, erau morți. Distruși. Terminați. Nici măcar nu ar lăsa o urmă în galaxie.

Atunci Boba își spuse: Nu-ți mai face griji... Ia uite cine este la comenzi!

Boba își ținu ochii pe tatăl său. Asteroizii încă treceau pe lângă *Sclav I*, dar nu mai păreau la fel de înfricoșători. Jango Fett era la control.

Boba se relaxă și verifică ecranul din spate.

— A plecat, îi spuse tatălui său.

— Probabil că s-a dus mai departe, spre suprafață, răspunse Jango.

Dintr-o dată, imaginea de pe ecranul de vizualizare tremură și apărură un semnal străin. Printre purici, Boba văzu un contur familiar. Delta-7.

— Uite, tată, s-a întors!

Jango a apăsă un buton de pe consola de armament marcat *Încărcătură Sonică: Eliberare*. Boba se uită înapoi și văzu un recipient care se îndrepta spre vânătorul spațial al Jediului. Rânji. *Adio!* Jediul era condamnat...

La fel și Boba. Pentru că, atunci când se întoarse înapoi în scaun și privi în față, nu văzu decât piatră. *Sclav I* se îndrepta direct spre un asteroid imens, zimțat!

— Tata! Ai grijă!

Vocea lui Jango fu liniștită și rece în timp ce trase nava într-o urcare abruptă, abia evitând stânca ucigașă.

— Stai liniștit, fiule. Vom fi bine. Jediul ăla nu ne va putea urmări aici.

Ăsta era planul, oricum. Dar Jedi avea alte idei. În timp ce tatăl său îl manevra cu pricepere pe *Sclav I* prin câmpul de asteroizi, Boba ținea ochii pe ecranul din spate.

— Uite-l! se plânse el.

Nava de luptă Jedi era încă acolo, chiar pe coada lor. Era ca și cum ar fi fost legat de *Sclav I*. Jango clătină din cap cu tristețe.

— Nu pare să fie capabil să priceapă o aluzie. Ei bine, dacă nu putem să scăpăm de el, va trebui să-l distrugem.

Apăsând un buton, întoarse nava și se îndreptă direct spre un alt asteroid, chiar mai mare decât precedentul. Numai că de data asta nu a mai ridicat nava. În schimb, a zburat direct spre suprafața zimțată. Lui Boba nu îi venea să creadă. Încerca propriul său tată să-i omoare pe amândoi?

— Ai grijă! strigă el.

Închise ochii, așteptând explozia. Deci așa este când mori, gândi el. Se simțea uimitor de calm. Se întrebă cât de tare îl va dura când se vor lovi. Sau va fi doar un fulger de lumină? Sau...

Sau nimic.

Cu Jango Fett la comenzi, *Sclav I* nu încetini deloc și nu ezită deloc.

Părea o moarte sigură. Nava se aruncă direct în jos printr-un canion îngust de pe suprafața asteroidului. În partea de jos era o peșteră, cu o deschidere suficient de mare pentru o mică navă întoarsă pe o parte. Doar suficient de mare...

Ceva nu era în regulă.

Nu se întâmplase nimic. Boba era încă în viață. Deschise ochii. Văzu piatră peste tot. Tatăl său zburase cu viteză maximă printr-o gaură din asteroid, iar acum *Sclav I* trecea în viteză printr-un tunel îngust și alambicat.

Dar zbura din ce în ce mai încet.

Cel puțin suntem încă în viață, gândi Boba. Dar dacă Jedi ne urmărește, de ce încetăm? Află imediat. Tunelul trecea prin tot asteroidul. Când *Sclav I* ieși din pasajul de piatră, se afla chiar în spatele navei de luptă Jedi. Vânatul devenise vânător. *Sclav I* era pe urma Jediului. Era cea mai tare manevră pe care și-o imaginase Boba vreodată. Cu greu își putu controla entuziasmul.

— Distruge-l, tată! Distruge-l! Foc!

Nu era nevoie ca Boba să i-o spună tatălui său. Jango Fett deja trăgea.

Laserul mortal trasa dungi luminoase prin întunericul spațiului, de fiecare parte a navei de luptă Jedi.

— L-ai nimerit! strigă Boba când văzu nava de luptă Jedi legănată de o explozie.

O lovitură foarte aproape de țintă, dar nu distrugătoare.

Nu încă.

— Va trebui, pur și simplu, să-l distrugem! spuse Jango.

Se întinse spre consola de armament și, cu două mișcări rapide din încheietură, apăsă două comutatoare: *Armare Torpilă* și apoi *Eliberare Torpilă*.

Veni rândul lui *Sclav I* să se balanseze când torpila plecă din corpul navei și se fixă pe nava de luptă Jedi.

Boba privea, fascinat. Jedi era bun, trebuia să recunoască asta. Zbura în zig zag, încerca orice fel de manevră evazivă. Dar torpila era fixată și se apropia. Apoi, nava de luptă Jedi zbură direct în calea unui asteroid imens care se rostogolea.

Și totul se termină.

Nu exista nicio modalitate de a evita coliziunea. Prins între explozia torpilei și piatra neiertătoare, nava de luptă Jedi dispăru. Rămăsese doar o urmă de resturi.

— L-ai nimerit... răsuflă Boba. Daaa!

Reacția lui Jango fu mai discretă.

— Nu-l vom mai vedea, spuse el încet în timp ce îndruma nava afară din câmpul de asteroizi și o angaja pe o rută de coborâre, spre planeta roșie gigantică.

Capitolul 9

Boba crezuse că Geonosis ar putea fi diferită de Kamino, cu școli, alți copii și mai multe de făcut.

Era diferită, desigur, dar atât.

Pe Kamino ploua tot timpul; pe Geonosis nu ploua niciodată. Kamino era un ocean; Geonosis era o mare de nisip roșu, cu turnuri mari de stâncă numite stalagmite ieșind ca niște vârfuri, ici și colo, din deșertul nisipos. De fapt, planeta părea pustie. Cel puțin așa crezu Boba când sosiră, prima dată. Jango Fett ateriză *Sclav I* pe o lespede de lângă unua dintre stalagmite sau turnuri de stâncă.

Campăm aici, pe piatra asta? se întrebă Boba în timp ce nava se așeza pe puntea de aterizare și motoarele se opreau.

Apoi, se deschise o ușă din piatră și apărură droizii de întreținere pentru a deservi nava.

Boba căscă ochii mari în timp ce îl urmărea pe tatăl său prin ușa care se dovedea a fi intrarea într-un imens oraș subteran, cu coridoare lungi și camere uriașe, toate conectate și iluminate cu tuburi strălucitoare, în care se auzeau ecouri de pași și strigăte. Cu toate acestea, încă părea gol. Singurii locuitori erau umbre grăbite, îndepărtate. Nimeni nu îi saluta; nimeni băga în seamă, măcar, copilul de zece ani care mergea după tatăl său. În timp ce urcau scările către apartamentul în care fuseseră repartizați temporar, Jango îi explică fiului său că Geonosienii înșiși erau drone care lucrau tot timpul. Planeta lor era un centru de producție pentru droizi de luptă.

— Și cei care produc drozii nu sunt cu mult mai inteligenți sau mai interesați decât droizii înșiși, spuse Jango.

— Atunci, de ce suntem aici? întrebă Boba.

— Afaceri, spuse Jango Fett. *Cel care îmi angajează mâna de lucru...*

— ...*mă angajează în întregime*, termină Boba, rânjind spre tatăl său.

— Corect, spuse Jango. Îi zbârli părul fiului său și îi zâmbi. Sunt foarte mândru de tine, fiule. Ai crescut pentru a deveni un vânător de recompense, la fel ca bătrânul tău tată.

Apartamentul era sus, în turnul de piatră, cu vedere la deșert. Jango plecă să se întâlnească cu angajatorul său, lăsându-l pe Boba cu un avertisment sever:

— Să fii aici când mă întorc.

După câteva ore singur în apartament, Boba știa că primele sale impresii au fost corecte. Geonosis era plictisitoare. Chiar mai plictisitoare decât Kamino.

Plictiseala este cam ca un microscop. Poate face lucrurile mici să pară mari. Boba numără toate pietrele din zidurile apartamentului. Numără toate crăpăturile din podea. Plictisit de crăpături și pietre, se uită pe fereastra îngustă, urmărind furtunile de praf care treceau pe câmpie și urmărind inelele care se roteau pe cerul de deasupra. Boba își dori să-și fi adus niște cărți. Singura pe care o avea era cartea neagră pe care i-o dăduse tatăl său, cea pe care el nu o putuse deschide. Era într-o cutie cu hainele și jucării vechi de-ale sale, și nici nu merita să fie căutată.

Trebuia să se distreze singur. Dar cum?

Să fii aici când mă întorc. Asta nu însemna că nu putea părăsi apartamentul. Doar că nu putea merge prea departe. Boba ieși în hol, închizând ușa în urma lui. Coridorul de piatră era slab luminat și liniștit. În depărtare, Boba auzea un zgomot puternic. Părea să sune aproape ca oceanul de pe furtunoasa Kamino.

Ar putea exista un ocean aici, pe această planetă deșertică?

Boba merse până la capătul coridorului și privi după colț. Sunetul era mai puternic. Acum semăna cu o tobă îndepărtată.

După colț era o scară de piatră, care ducea în jos. În partea de jos a scărilor, era un alt hol. La capătul holului, era o altă scară. Avea trepte de piatră, care duceau în jos, în întuneric. Boba le urmă, pipăindu-și calea, pas cu pas. Cu cât mergea mai departe, cu atât se întuneca mai tare. Cu cât se întuneca mai tare, cu atât creștea mai tare zgomotul. Părea ca un uriaș care bate o tobă.

Boba avu senzația că mersese prea departe, dar nu voia să se întoarcă. Nu încă. O va face abia după ce va descoperi ce anume provoca zgomotul ăla asurzitor. Apoi, o ultimă scară, lungă, în spirală se încheie într-un hol îngust. Holul se termina cu o ușă grea. Zgomotul era atât de puternic încât tremura și ușa. Lui Boba aproape că îi era frică să se uite. Era pe cale să se întoarcă. Apoi, în mintea lui, auzi vocea tatălui său: *Fă lucrul de care te temi cel mai mult și vei găsi curajul pe care îl cauți.*

Boba deschise ușa.

BUUM, BUUM, BUUM

Nu exista nicio furtună oceanică sălbatică, niciun uriaș care să bată toba. Dar Boba nu fu dezamăgit. Ceea ce văzu era cu mult mai uimitor.

Privea într-o vastă cameră subterană, luminată de lămpi strălucitoare și plină de siluete în mișcare. Când ochii lui se adaptară la lumina slabă, putu vedea o linie lungă de asamblare, unde mașini uriașe din metal prelucrau brațe și picioare, roți și lame, capete și torsuri. Zgomotul era tunător. Părțile grele, de culoarea ruginii, odată create, erau duse cu niște centuri zornăitoare într-o zonă centrală, unde erau asamblate de geonosieni cu fețe sumbre, în droizi de luptă, care deveneau funcționali de îndată ce le erau înșurubate capetele. Droizii asamblați plecau apoi din cavernă, în linii lungi, printr-o ușă înaltă, arcuită, în întuneric. Boba privea, fascinat. Care era scopul tuturor acestor arme de război? Era greu de crezut că exista loc în galaxie pentru atât de mulți droizi de luptă și droideika plini de lame și blastere.

Și-i imagină pe toți în acțiune, luptându-se între ei. Era interesant să se gândească la asta – și un pic înfricoșător.

— Hei, tu de colo!

Boba ridică privirea. Un droid de securitate se grăbea spre el, pe o pasarelă care ducea spre ușa deschisă. În loc să-i explice cine era și ce făcea, Boba decise să facă altceva. Trânti ușa și fugi.

Să fii aici când mă întorc, spusese Jango. Boba tocmai închidea ușa apartamentului, când auzi pași pe holul de afară.

Abia am reușit! gândi Boba în timp ce tatăl său deschidea ușa.

Cu el erau doi bărbați. Unul dintre ei era un geonosian, purtând straiete elaborate ale unui înalt funcționar, pe corpul său ca o ramură și capul în formă de butoi. Celălalt era îmbrăcat mai simplu, dar cumva familiar.

— Așa că vedeți, Conte Dooku, am făcut progrese mari, spunea Geonosianul.

Contele i-a atras atenția. Boba îl recunoscuse.

— Nu e Contele Tyranus? îl întreabă Boba pe tatăl său, care își lăsă casca de luptă lângă ușa.

— Șșșșttt, spuse Jango. Suntem singurii care îi cunosc numele ăsta.

— Ah, deci acesta este cel tânăr? spuse Contele. Într-o zi vei fi un mare vânător de recompense.

Îl bătu pe Boba pe cap. Gestul era afectuos, dar mâna era rece, iar Boba simți un fior.

— Da, domnule, spuse el, îndepărtându-se.

Tatăl său îi aruncă o privire severă și dezaprobată în timp ce bărbații intrau în bucătăria apartamentului pentru a-și continua discuția.

Boba se simți rușinat. Fusese nepoliticos. Răceala trebuie să fi fost doar în imaginația lui. Contele Tyranus era principalul angajator al lui Jango Fett. Boba îi datora nu numai respect, ci și încredere.

Într-o zi vei fi un mare vânător de recompense. Cuvintele contelui răsunau în capul lui Boba. Spera că într-o bună zi se vor adevăra.

Casca de luptă a tatălui său atârna lângă ușă. Boba o luă și o duse în dormitor. Voia să vadă cum arăta din interior. Voia să simtă cum era să fii Jango Fett. Închise ușa în urma lui și își puse casca pe cap. Deschise ochii și...

— Uau!

Boba se așteptase să fie întuneric în cască, dar nu era. Erau tot felul de afișaje care se derulau în interiorul plăcii frontale. Majoritatea erau pentru arme și sisteme de supraviețuire:

RACHETELE SĂGEȚI

UNDA SONICĂ

MANȘETA DE LA ÎNCHEIETURĂ

PACHETUL DE PROPULSIE

ȚEPII CIZMEI

COMUNICATORUL

MĂSURAREA DISTANȚEI

Era ca și cum erai în camera de control a unei nave foarte mici, compacte, eficiente. Dar era prea grea. Boba abia își putea mișca capul. Tocmai o ridica când...

Clic.

Boba auzi ușa dormitorului deschizându-se. Ooo. Acum avea mari probleme!

Dar nu – Jango Fett râdea când ridică casca de pe capul lui Boba.

— Nu-ți face griji, fiule, armura ta se va potrivi mai bine pe tine.

Boba privi în ochii tatălui său.

— A mea?

— Când vei fi mai mare, spuse Jango. Armura asta de luptă mi-a fost dată de *Mandalore*. O vei avea pe a ta într-o zi, când vei deveni vânător de recompense.

— Și mă vei învăța să o folosesc? întrebă Boba.

— Când va veni ziua aceea, s-ar putea ca eu să nu mai fiu, spuse Jango. S-ar putea să fii singur.

— Dar...

— Fără *dar*, spuse Jango. Încercă un zâmbet. Nu-ți face griji. Va veni și timpul tău.

Întinse mâna și îl bătu pe Boba pe cap. De data aceasta, nu simți niciun fior.

Mai târziu în acea noapte, Boba auzi un zgomot ciudat. Nu era sunetul pe care îl auzise până acum. Nu erau sforăiturile tatălui său, care veneau din patul alăturat.

Aaauuuuuu!

Era ceva aflat departe și incredibil de singur.

Se duse la fereastra îngustă și se uită afară. Noaptea pe Geonosis era la fel de strălucitoare ca și ziua pe Kamino. Inelele portocalii ale planetei aruncau o lumină blândă peste nisipurile deșertului.

Se vedea o mesă³ roșie chiar sub stalagmita orașului. Era străbătută de urme slabe care sclipeau, ca și cum ar fi fost pavate cu diamante.

Mesa părea interesantă, dar era strict interzisă. Jango Fett spusese că acolo erau fiare feroce numite massiffi⁴ care rățăceau pe stâncile și pantele ei.

Aaauuuuuu!

Iată, din nou – acel urllet însingurat, jalnic. Un massiff, gândi Boba. Părea mai degrabă singuratic decât feroce.

Cunoștea sentimentul.

Îi venea să urle înapoi, drept răspuns.

³ Mesă – cunoscută și sub numele de *pământ plat* sau *platou*, era o secțiune de teren naturală, mare, înaltă, cu vârf plat.

⁴ Massiff – specie reptiliană de vânători periculoși de pe planetele deșertice, inclusiv Tatooine și Geonosis. Massiffii erau domesticiți pentru a fi santinele și paznici.

Capitolul 10

Când Boba se trezi, tatăl său plecase. Pe masă era micul dejun și un bilet: *Fii aici când mă întorc.*

Boba dispăru pe ușă.

Auzi bubuitul îndepărtată, dar merse în sens invers, până la platforma de aterizare. *Sclav I* nu mai era singura navă spațială. Arăta minusculă în comparație cu celelalte, care aveau toate formele și dimensiunile, dar erau, în mare parte, mai mari.

Boba se asigură că nu-l vede nimeni, apoi urcă pe rampă în cabina lui *Sclav I*. Scaunul era puțin mai jos, dar în afară de asta, era bine. Memorase deja comenzile de zbor atât pentru spațiu, cât și pentru atmosferă. Știa deja sistemele de arme, de lasere multiple și de torpile. Tatăl său îl învățase aproape totul și își dăduse singur seama de restul. Boba știa cum să pornească nava, să programeze computerul navigațional și să angajeze hipermotorul. Era sigur că în scurt timp, tatăl lui îl va lăsa să încerce o decolare și o aterizare complete. Voia să fie pregătit. Își imagină că pilotează nava în timp ce tatăl său își secera dușmanii cu laserul.

— Feriți-vă de mânia Fettilor! strigă el triumfător în timp ce zig-zaga printre navele de luptă inamice...

— Hei...

Boba se ridică – probabil că adormise! Trebuie că visase.

— Hei, copile!

Era un gardian geonosian.

— Este în regulă, spuse Boba. Este nava tatălui meu.

Ieși din *Sclav I* și închise rampa.

Geonosianul avea o expresie stupidă, dar amabilă.

— De ce nu e nimic de făcut pe aici? întrebă Boba, doar pentru a fi prietenos.

Paznicul Geonosian zâmbi și își roti blasterul.

— O, multe de făcut! spuse el. Există arenă! Foarte tare!

— Ce se întâmplă în arenă?

— Omoară lucrurile! spuse geonosianul.

Interesant, gândi Boba. Era ceva de făcut.

— În fiecare zi? întrebă el nerăbdător.

— O, nu, spuse geonosianul. Doar ocazii speciale.

Reguli.

Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate. Asta nu făcea parte din codul lui Jango Fett. Dar făcea parte din *Codul Copiilor*, gândi Boba. Oricum, ar trebui să facă.

Boba căuta scuze. Se pregătea să încalce *Regula Interzis* a tatălui său. Se pregătea să se strecoare din orașul stalagmită, spre mesa roșie. Încerca să se prefacă că e în regulă, că trebuie să facă ceva. Căuta aventură. Și era pe cale să o găsească.

Prima parte fu ușoară. Ușa principală către orașul stalagmită era la nivelul solului, jos, sub platforma de aterizare. Era păzită de o santinelă geonosiană somnolentă, a cărei sarcină era să vegheze asupra intrușilor, nu a evadaților.

A fost ușor să treacă pe lângă el.

De îndată ce respiră aerul exterior, Boba își dădu seama cât de mult ura mirosul de mucegai al orașului stalagmită. Era minunat să fii afară!

Voia să exploreze urmele sclipitoare pe care le văzuse de sus. O urmă pe prima pe care o văzuse. Ducea pe partea laterală a mesei roșii. Strălucirea era cauzată de fragmentele de mică – rocă netedă și strălucitoare ca sticla care marcau traseul și făcea să fie ușor de urmat. Boba tocmai dădea colțul pe o pantă abruptă când auzi un țipăt. Apoi un zgomot de mârâit. Se opri, apoi continuă mai precaut,

pas cu pas. Pe poteca îngustă din față se luptau două fiare cu țepi pe spate. Mârâiau, trăgând fiecare de câte un capăt a ceea ce arăta ca o frânghie păroasă. Frânghia suiera pe un ton puternic. Era un șarpe de zece picioare, acoperit cu blană. Gura și ochii se aflau în mijlocul corpului său lung și acoperit cu blană.

Șopârlele, despre care Boba presupunea că erau temuții massiffi, erau pe cale să îl rupă în jumătate cu dinții lor lungi, ascuțiți ca briciul. Apoi îl văzură pe Boba și îi dădură drumul șarpelui. Boba făcu un pas înapoi. Ambii massiffi înaintară un pas. Mârâind. Boba făcu un alt pas înapoi. Panta era în dreapta lui. În stânga și în spatele lui – nimic altceva decât aer. Massiffii înaintară din nou. De data asta doi pași. Mârâind. Boba își păstră privirea fixată pe ochii roșii ai massiffilor. Simțise că, dacă se uita în altă parte, chiar și pentru o clipă, l-ar fi atacat.

Înaintară din nou, unul lângă altul. Boba îngenunche și, pipăind cu o mână, luă o bucată de mică. Fără să se uite, o testă cu degetele. Era ascuțită ca un cuțit. Deodată sări în sus și o aruncă, răsucindu-se, către massifful din dreapta.

Iiiaaauuu!

Îl nimerise! Dar celălalt massiff era în aer, sărind spre Boba. Auzi un mârâit și îi simți respirația fierbinte pe față și dar lăsă capul în jos și...

Aaauuuuuu!

Massiffului îl rată și zbură de pe stâncă, urlând când căzu spre stâncile zimțate de dedesubt. Boba se ridică. Celălalt massiff sângera dintr-un ochi roșu. Se retrăgea, îndepărtându-se... Apoi se întoarse și fugi.

Șarpele stătea pe potecă, îngrijindu-și rănila. Inima lui Boba bătea puternic.

Poate că încălcarea regulilor nu este o idee chiar atât de bună, gândi el. A avut noroc că rămăsese în viață. Se gândi să se întoarcă înapoi – dar decise că nu avea rost. Era deja la jumătatea drumului care înconjura mesa. Așa că păși peste șarpele amețit și continuă pe cărare. Văzuse cărarea de sus. Știa că va duce înapoi la intrare. Se va strecura înapoi și tatăl său nu va ști niciodată că fusese afară.

Apoi auzi ceva în spatele lui. Ceva, pe cărare. Era massifful rănit? Boba simți un fior rece. Se uită înapoi peste umăr. Era șarpele. Aluneca după el.

Boba se opri. Șarpele se opri și el.

Gura din mijlocul corpului zâmbea – cel puțin părea să zâmbească. Și cânta, un fel de sunet de *prăvălire*, ca apa care cade. Suna ciudat aici, în deșert. Îi amintea lui Boba de ploaia de pe Kamino sau de valuri.

— Pleacă, spuse Boba.

Șarpele continuă să cânte. Alunecă puțin mai aproape. Boba se dădu înapoi.

— Pleacă de aici!

Șarpele veni și mai aproape. Boba luă o piatră – o bucată ascuțită de mică.

— Pleacă de aici.

Șarpele păru trist. Încetă să mai cânte. Se strecură printre stânci.

Boba urcă poteca, spre vârful mesei, când văzu ceva ciudat. Acolo, pe o lespede plată, sub o stâncă, pe o latură a mesei, era o navă mică. O navă spațială. Un Delta-7! Ar putea fi...? Tocmai atunci Boba auzi pe cineva – sau ceva – în spatele lui, pe potecă. Se ascunse în spatele unei stânci, chiar la timp.

Omul care se grăbi să treacă pe lângă el pe traseu era la fel de familiar ca nava spațială. La fel de familiar și de nedorit. Era Jediul care îi urmărise prin inecele de asteroizi. Jediul pe care îl *distrusese torpila*. Obi-Wan Kenobi. Din nou!

Boba privi din spatele stâncii sale cum Jediul deschide trapa navei de luptă și urcă în cabină. Boba crezu că era pe punctul de a decola, dar el nu închise trapa. Orice ar fi făcut, Boba știa că nu e bine. Ar trebui să-l oprească. Dar cum? De unde se ascundea, Boba vedea peste marginea mesei, până la intrarea în stalagmita oraș.

Acolo era sentinela geonosiană somnolentă de care trecuse el. Nava Jedi era ascunsă vederii santinelei – dar Boba nu. Dar cum ar putea să declanșeze o alertă?

Boba luă cea mai mare bucată de mică pe care o putu găsi și o șterse de mânecă până când străluci ca sticla. Apoi o folosi pentru a reflecta lumina soarelui Geonosian, care tocmai se ivera peste inele. Înclină bucata de mică înainte și înapoi

până când putu să vadă fulgerul de lumină de pe ochii santinelei. Apoi o făcu din nou. Și din nou.

Oare văzuse santinela?

Văzuse! Venea pe potecă, spre marginea mesei. Boba nu putea risca să fie văzut, așa că părăsi traseul și se urcă pe o margine abruptă până la vârful mesei. Când ajunse în vârful mesei, văzu garda geonosiană la marginea stâncii, privind. Boba știa că văzuse nava Jedi, pentru că vorbea emoționat în comunicator.

Succes! Sau cel puțin așa părea. Boba fugi înapoi spre baza turnului – apoi derapă, oprindu-se. Poarta era închisă. Era blocat afară. Cum ar putea intra înăuntru fără să fie descoperit? Apoi avu din nou noroc. Poarta se deschise brusc și ieși o echipă de droideka. Erau atât de grăbiți să-l captureze pe Jedi că îl observară pe Boba, lipit de peretele de stâncă. Reuși să se strecoare pe ușă chiar înainte ca aceasta să se închidă în spatele droidekelor.

Era în siguranță! Boba tocmai era pe punctul de a răsufla ușurat când simți pe umăr o mână tare de metal. I se păru blândă, dar fermă.

— Unde te duci, fiule? întrebă Jango Fett. Unde ai fost?

— Uh, afară. Domnule.

— Vino sus. Trebuie să vorbim.

Boba îl urmă pe tatăl său în sus pe scări și în apartament. Nu putea spune nimic. Nu putea face nimic. Fusese prins și știa asta. Se așeză pe canapea și privi cum tatăl său își scotea armura de luptă și o așeza cu grijă pe podea.

— O altă aventură? întrebă Jango Fett cu un zâmbet ușor în timp ce își prepara o ceașcă de ceai grub⁵ geonosian.

— Îmi pare rău, spuse Boba. Foarte, foarte rău.

— Pentru ce? întrebă tatăl său.

— Pentru că nu te-am ascultat.

— Și asta e tot?

— Presupun că da, spuse Boba.

— Ce zici de faptul că m-ai mințit?

— Nu am mințit, spuse Boba. Am recunoscut că am fost afară.

Zâmbetul tatălui său dispăru.

— Doar pentru că ai fost prins. Dacă nu ai fi fost...

— Cred că te-aș fi mințit, spuse Boba. Îmi pare rău și pentru asta.

— Atunci îți accept scuzele, spuse Jango. Ca sancțiune, ești consemnat să stai în cameră cât timp îți spun eu.

— Da, domnule. Boba răsuflă ușurat. Consemnat însemna închis; însemna că trebuia să rămână în cameră. Asta nu era atât de rău pe cât se așteptase.

— Ar fi putut fi mai rău, spuse Jango Fett, dar îți sunt dator.

— Da?!

— Sigur. Pentru prietenul nostru Jedi. Cel care a reușit cumva să ne scape în câmpul de asteroizi. A fost capturat, datorită ție. Ai alertat santinela, chiar dacă asta însemna că puteai avea probleme. Ai făcut ceea ce trebuie.

— Da, domnule. Mulțumesc, tată. Îmi pare rău că nu te-am ascultat.

— Și mie, Boba, spuse Jango Fett zâmbind. Dar sunt și mândru de tine.

— Ești?!

— Aș fi îngrijorat dacă nu ai face asta măcar o dată în viață. Face parte din creștere. Este o parte a procesului de câștigare a independenței.

Boba nu știu ce să spună. Chiar credea tatăl său că nu îl ascultase decât de data aceasta?

Încercă să-și ascundă zâmbetul și nu spuse nimic.

⁵ Ceai grub – băutură asemănătoare ceaiului, dar cu gust amar.

Capitolul 11

Consemnat în cameră.

Ar fi putut fi mai rău. Dar încă era destul de rău. Viața singuratică a lui Boba devenise și mai singuratică, acum că era blocat în apartament. Jango Fett era foarte ocupat; discuta afaceri cu Contele și Geonosianul pe care îl numise Arhiduce. Boba știa că nu trebuia să încerce să se strecoare afară.

Consemnat în cameră.

Lui Boba îi era dor de prietenul său din bibliotecă, Whrr. Tocmai încerca să construiască un model de navă de luptă din bucăți de sârmă când ușa se deschise brusc. Acolo, în armura sa de luptă, stătea Jango Fett.

— Vino, fiule, fu tot ce spuse el.

Asta era tot ce avea de spus!

Boba se ridică în picioare și îl urmă pe tatăl său pe scări. Se bucura să iasă din cameră, indiferent de motiv. Și se simțea mereu mândru să-și urmeze tatăl. Știa că oricine îi vedea, gândea: *Acesta este Jango Fett. Și acesta este Boba, copilul său. Va fi și el vânător de recompense, într-o zi.*

În holurile subterane slab luminate era liniște. Boba putea să-și dea seama că se întâmpla ceva important. Se întrebă despre ce era vorba.

Dar știa că nu trebuie să întrebe. Avea noroc că ieșise din apartament.

La capătul unui coridor lung, întâlnește o mulțime de geonosieni. Unii aveau aripi pe spate; alții nu. O santinelă în uniformă le făcu semn să treacă spre capătul liniei și într-o cameră imensă, cu tavan înalt. Deși camera era plină de geonosieni, era atât de mare încât părea aproape goală. Fiecare pas și fiecare tuse răsunau.

Arhiducele și alți oficiali erau așezați într-un fel de cutie înaltă, la un capăt al camerei impunătoare, cu aproximativ un o sută de geonosieni privindu-i.

Doi oameni stăteau privind în sus, spre ei. Ceva despre felul în care stăteau îi spuse lui Boba că sunt prizonieri. Dar prizonieri mândri, rebeli.

Jango și Boba se strecurară prin mulțime într-o parte a camerei. Cineva lovi în ceva și camera se liniști. Aproape complet. Toată lumea se întoarse să se uite la prizonieri. Boba trebui să stea pe vârfurile picioarelor pentru a vedea mai bine. Un prizonier era îmbrăcat ca un Jedi. Era mult mai tânăr decât cel numit Obi-Wan.

Poate că este ucenic, gândi Boba. Deși, de ce ar vrea cineva să fie Jedi era dincolo de înțelegerea lui.

Celălalt prizonier era o femeie. Și nu orice femeie. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Boba vreodată. Avea o față amabilă și blândă – genul de chip pe care și-l închipuise întotdeauna la mama lui, dacă ar fi avut una.

— Ați fost acuzați și găsiți vinovați de spionaj, spuse unul dintre geonosieni.

Un altul interveni:

— Aveți ceva de spus înainte de executarea sentinței?

Femeia vorbi mândră.

— Comiți un act de război, Arhiduce. Sper că ești pregătit pentru consecințe. Arhiducele râse.

— Construim arme aici, doamnă Senator. Asta-i treaba noastră. Desigur că suntem pregătiți.

Senator. Boba fu șocat. Trase de brațul tatălui său.

— Ce caută un Senator aici, ca prizonier?

— Șșșttt! șuieră Jango.

— Continuați! ceru un alt oficial, un Neimoidian cu pielea verde pătată și ochii roșii aprinși. Continuați cu sentința. Vreau să o văd suferind.

Boba voia să-l vadă pe celălalt Jedi suferind, nu tânărul – și cu siguranță nu femeia. Pe cel insistent. Cel pe care îl *omorâseră* iar și iar. Jedi Obi-Wan Kenobi.

Dar unde era?

Arhiducele răspunse la întrebarea lui Boba.

— Celălalt prieten Jedi vă așteaptă, doamnă Senator. Duceți-i în arenă.

Arenă! În sfârșit, urma să vadă ceva acțiune. Era ceea ce Boba așteptase.

Și totuși, cumva, se temea de asta.

Capitolul 12

Ca aproape orice altceva de pe Geonosis, arena era sculptată în piatră solidă. Cu toate astea, pentru că era deschisă în partea de sus, arena era cel mai luminos loc din întregul oraș subteran. Scaunele erau pline de geonosieni entuziasmați, toți bătând din aripi și țipând de emoție, chiar dacă încă nu se-ntâmpla nimic. Vanzătorii în costume strălucitoare își croiau drum prin tribune, cântând și fluierând pentru a-și face publicitate la tăvile cu insecte vii și alte delicii geonosiene. Lui Boba îi plăcea foarte mult, deși nu era ispitit de bucatele care se zvârcoleau. Îi veni greu să creadă ce noroc avea. Ieșise din apartament, nu mai era consemnat. Era în arenă, pe cale să vadă un spectacol. În plus, el și tatăl său aveau cele mai bune locuri. Stăteau cu Arhiducele și ceilalți oficiali. Jango Fett și Boba îl secondau pe Conte în cutia oficială.

Mulțimea începu să aclame sălbatic și, la început, Boba crezu că ar putea fi pentru tatăl său sau chiar pentru Conte. Apoi se uită în jos, spre centrul arenei, și văzu motivul distracției. Prizonierii Jedi. Erau înlănțuiți de trei stâlpi: tânărul Jedi de unul; Jediul numit Obi-Wan de altul; iar femeia frumoasă de al treilea. Un oficial Geonosian gras își curăță gâtul și se ridică în picioare pentru a ține un discurs.

— Criminalii dinaintea voastră au fost condamnați pentru spionaj împotriva sistemului suveran Geonosis. Sentința de condamnare la moarte urmează să se desfășoare în această arenă publică, începând din acest moment.

Mulțimea se înveseli nebună, iar grăsanul Geonosian se așeză, zâmbind, de parcă ar fi crezut că aplauzele erau pentru el.

Cel mai mic oficial Geonosian se ridică și își flutură brațele scurte și groase.

— Să înceapă execuțiile!

Boba avu sentimente amestecate. Îl ura pe Jediul mai în vârstă, Obi-Wan, care fusese norocos și îl umilise pe Jango Fett scăpând de două ori. Voia să-l vadă cum moare. Despre ucenicul Jedi, nu-i păsa de niciun fel. Problema era femeia. Boba nu voia să o vadă murind. Deloc. Unul dintre Neimoidieni o dorea, totuși. Își freca mâinile dolofane atât de tare încât începuseră să se înroșească. Boba își întoarse privirea, dezgustat. Cei ca el dau execuțiilor un renume rău, gândi el.

Mulțimea urlă brusc și mai tare. Și nu era de mirare! Jos, în arenă, se deschiseseră trei porți cu gratii. Călăreții îmbrăcați în costume fanteziste, călare pe orray⁶, loveau niște monștri cu bețele și sulitele, ducându-i în inelul central.

Și ce monștri! Boba îi recunosc pe toți din cărți. Primul era un reek⁷, un fel de armăsar ucigaș cu coarne ascuțite ca un brici. Al doilea era un nexu⁸ cu coamă aurie, cu gheare și colți ascuțiți. Iar al treilea era un acklay⁹, un monstru cu clești mari și suficient de puternici pentru a tăia un orray în jumătate dintr-o mișcare.

Mulțimea iubea asta, și de ce nu? Acesta era scopul unei arene de execuții. Moarte pentru distracție. Și lui Boba începea să-i placă, puțin. Deținuților, totuși, nu le plăcea. Femeia scăpase cumva din lanțuri și se urcase în vârful stâlpului.

⁶ Oray – creaturi mari originare de pe Geonosis. Erau folosite de picadorii geonosieni pentru călărie. Erau reptile patrupede robuste și se distingeau prin boturile și cozile lungi. Celor care erau îmblânziți li se îndepărtau cozile și erau înlocuite cu capace metalice pentru a le acoperi ciaturile.

⁷ Reek – patrupede mari, musculoase, originare de pe Ylesia și de pe Luna Codian. Erau mamifere puternice și teritoriale, cu un singur corn central deasupra capului și câte un corn pe fiecare obraz.

⁸ Nexu – feline prădătoare originare de pe planeta Cholganna, găsite și pe Zhanox. Prădători agili ca niște pisici, cu patru ochi roșii și o coamă defensivă cu țepi ascuțiți. Cei patru ochi le ofereau o vedere excelentă, a doua pereche permițându-le să urmărească prada după căldura corpului, în infraroșu.

⁹ Acklay – crustacee reptiliene amfibii, cu șase gheare mortale și dinți ascuțiți ca briciul, originari de pe planeta Vendaxa. Erau un amestec de crustacee și reptile cu trăsături amfibiene care le permiteau să trăiască în apă și pe pământ. Creatura gigantică era protejată de o carapace dură, asemănătoare cu o coajă, cu noduli osoși. Mergea pe șase gheare tari, acoperite cu piele, care aveau clești de apucat.

Du-te! gândi Boba. Chiar dacă știa că este greșit, spera că va scăpa. Avu chiar o fantezie în care o ajuta. Apoi, ea i se alătura pentru a se bucura cum erau uciși cei doi Jedi. Desigur, Boba știa că o astfel de fantezie era ridicolă. Nimeni nu va scăpa. Ceea ce se întâmpla în arena era un divertisment, dar era și o execuție.

Reekul alerga în jurul arenei, lovind aerul cu cornul și, i se păru lui Boba, bucurându-se de uralele sălbatice ale multimei. Apoi fiara deveni serioasă. Atacă stâlpul tânărului Jedi. BAM! Reekul lovi stâlpul cu o forță zdrobitoare, în timp ce tânărul Jedi se eschivă în lateral, cât îi permise lanțul. Apoi sări, cu tot cu lanț, pe spatele reekului, unde era, cel puțin pentru el, cel mai sigur loc din întreaga arenă.

Mișto mișcare! gândi Boba, fără să vrea.

Apoi tânărul Jedi făcu ceva și mai mișto. Înfășură lanțul în jurul cornului reekului, astfel încât atunci când fiara se dădu înapoi și clătină din cap, lanțul se smulse de pe stâlp. Acum Jediul avea un lanț pe care îl putea folosi ca pe bici.

Boba aclamă. La fel ca restul multimei, ținea cu reekul.

Celălalt Jedi, Obi-Wan, se feri cu îndemănare în timp ce monstrul lovea stâlpul, rupându-l în două – și rupând și lanțul la același timp.

Nexuul o urmărea pe femeie. Colții săi lungi erau dezgoliți și încerca să se cațere spre partea de sus a stâlpului unde era ea cocoțată, abia ținându-se.

Boba închise ochii. Nu voia să vadă asta. Mulțimea gemu. AAAAAUUUUU!

Boba deschise ochii. Jedi Obi-Wan apucase de undeva o sulită. O folosisese pentru a-l arunca peste cap pe unul dintre călăreții de pe orray. Acklayul care-l urmărea îi lovi pe călăreț și pe orrayul său, doborându-i pe amândoi. Acklayul și-a deschis cleștele uriaș, și apoi...

CRRRAACCC! Călărețul, angajat al arenei, fu cel rupt în două. Dar multimei de geonosieni nu-i păsa. Ei voiau doar să vadă sânge. Nu le păsa al cui era sângele.

Între timp, tânărul Jedi călărea pe reek. Folosea lanțul drept căpăstru, controlând fiara. Femeia încă încerca să scape de nexu, care îi rupsesse cămașa. Folosindu-și lanțul ca pe un leagăn, zbură prin aer, aruncând nexuul pe nisip și rănindu-i piciorul. Apoi ateriză înapoi în partea de sus a stâlpului, la adăpost.

Haide! gândi din nou Boba. Numai pentru sine, desigur.

Ucenicul Jedi călărea reekul, fiara fiind complet sub controlul său. Femeia sări în spatele lui. Nexuul scui pă și mârâi de furie – și apoi fu atacat și ucis de reek.

Jediul numit Obi-Wan sări în spatele femeii, așa că acum erau toți trei pe reek, alergând prin jurul arenei.

Mulțimea înnebuni. Nu se bucurau chiar pentru banda de criminali – dar le plăcea. Și Boba aclamă. Se bucura să vadă femeia scăpând. Până acum, cel puțin.

Totuși era prea mult pentru Neimoidian. Se întoarse spre Jango Fett. Ochii lui ca niște mărgelile erau plini de furie.

— Nu așa ar fi trebuit să se întâmple. Jango, termină-o!

Boba privi, întrebându-se ce va face tatăl său. Jango nu se mișcă.

Neimoidianul se uită fix la el. Jango Fett îl privi și el. Conteale rupse tăcerea.

— Răbdare, Vicerege, spuse el. Va muri.

Se auziră aclamații și Boba privi în jos spre arenă.

Porțile se deschideau din nou, toate patru de data asta. Droidekele se rostogoliră, desfășurându-se în timp ce înconjurau prizonierii, cu lamele strălucind în lumina care pătrundea prin gaura de deasupra arenei. Înainte ca Boba să poată clipi, droidekele îi înconjuraseră complet pe cei trei prizonieri călare pe reekul lor. Se terminase. Boba închise ochii. Nu voia să privească. Apoi auzi un zgomot în spatele lui. Un clicăit foarte ușor. Deschise ochii, se întoarse și văzu o priveliște îngrozitoare.

Un Jedi, stând în spatele tatălui său. Fața Jediului era întunecată, ca lemnul fin. Ochii lui erau îngustați și cruzi. Sabia sa violetă era trasă și aprinsă.

Și era ținută la gâtul lui Jango Fett.

Capitolul 13

Geonosienii încetară să mai aclame. Droidekele încetară să mai avanseze.

Reekul, cu cei doi Jedi și frumoasa femeie în spate, încetă să mai alerge și să se ridice în două picioare. Tăcerea căzu peste întreaga arenă și toate privirile se mutară de pe Jedi și droidekas. Deodată, spectacolul nu mai era în arenă, ci în tribune. Toată lumea se uita fix la cutia oficialilor, unde Jediul ținea sabia de lumină la gâtul lui Jango Fett.

Noi suntem spectacolul! își dădu seama Boba, cu groază.

Jango Fett stătea perfect nemișcat. Armura sa de luptă Mandaloriană era inutilă împotriva unei săbii de lumină Jedi care era pusă la gât. O singură smucire din încheietură și Jediul l-ar fi decapitat.

Boba era speriat.

Ca de obicei, Conteale rămăsese calm. Boba observase că îi plăcea să transforme totul într-un joc, chiar și când situația era proastă. Chiar și în caz de urgență.

Păru să-l cunoască pe Jedi.

— Maestre Windu, spuse el, cu o voce calmă și uleioasă, frumos din partea ta să ni te alături! Ai sosit la timp pentru momentul adevărului. Aș zice că băieții tăi ar mai avea nevoie de ceva antrenamente.

— Regret să te dezamănesc, Dooku, spuse Jediul. Distracția s-a terminat.

Jediul făcu un mic semn cu mâna. Lui Boba i se păru că se aprindeau lumini în toată arena. Săbii de lumină. Erau cel puțin o sută – unele în colțurile de jos, de lângă arenă, altele sus în tribune. Se aprinseseră toate deodată. Și fiecare era în mâinile unui Jedi. De unde veniseră? Cum intraseră cu toții?

Boba era uimit de cât de slabă era securitatea Geonosienilor. Și începea să înțeleagă respectul invidios al tatălui său pentru Jedi. Aveau căile lor.

Contele, ca întotdeauna, încercă să pară neimpresionat. Țăsta era stilul lui într-o situație de criză.

— Curajos, dar prostesc, vechiul meu prieten Jedi, spuse el. Sunteți complet surclasați numeric.

— Nu cred, a spus jediul Windu. Scană mulțimea cu ochii acoperiți de glugă. Geonosienii nu sunt războinici. Un Jedi poate face față la o sută de Geonosieni.

Dar contele îi răspunse imediat.

— Nu la Geonosieni mă gândisem. Cât de bine crezi că se va descurca un Jedi împotriva a o mie de droizi de luptă?

Veni rândul Contelui să facă un semnal cu mâna, chiar mai ușor și mai subtil decât cel dat de Jedi. Boba auzi un sunet ca o furtună pe Kamino – un murmur scăzut. Deodată, toate ușile arenei se deschiseră și fiecare culoar din tribune era plin cu Droizi de Luptă. Droizii de Luptă coborau pe culoare cu laserele fulgerând, trăgând asupra Jedilor și arzând orice altceva le stătea în cale.

Lasere fulgerară pe deasupra capului și Boba se ascunse. Jediul numit Windu trecu de la ofensivă la apărare într-o clipă. Devie laserelor droizilor cu sabia sa de lumină; era ca și cum se duela cu aerul.

Asta era tot ce avea nevoie Jango Fett. Se ghemui și trase cu aruncătorul de flăcări încorporat în armura sa de luptă.

UUUȘȘȘ!

Windu fu cuprins de un torent de flăcări portocalii și halatul său luă foc. Ardea în spatele lui ca gura de evacuare a unei rachete în timp ce Jediul sărea din tribună în arenă. Jango îl lăsă să plece. Se întoarse și intra în acțiune împreună cu Droizii de Luptă și trupele Geonosiene, improșcându-i pe Jedi cu focuri de laser.

Jedii începură să se adune în centrul arenei, spate-în-spate, în jurul reekului cu ucenicul Jedi, Obi-Wan și frumoasa femeie încă pe spate. Lupta începu!

Reekul nu voia să ia parte la așa ceva. Sări în două picioare, aruncându-i pe cei trei de pe spate. Apoi fugi în cercuri sălbătice, mârâind și pufnind, călcând și lovind, zdrobind sub copitele sale droizi, trupe Geonosiene, Jedi și orice mai întâlnea.

— Haide! strigă Boba, cu voce tare de data asta.

Nu conta de parte cui se afla – era interesant de privit. Zburau corpuri și sânge. Și singura persoană din arenă de care îi plăcea, femeia drăguță, fu rănită, cel puțin până acum. Stătea în mijlocul arenei cu Jedi. Cineva îi dăduse o pușcă blaster. Se pricepea destul de bine cu ea, împușcând droizi și Geonosieni în toate părțile.

Jango stătea chiar lângă Boba, trăgând din tribună, lovindu-i pe Jedi cu precizie mortală. Era prima dată când Boba se afla într-o luptă atât de mare împreună cu tatăl său. Și îi plăcea!

— Stai jos, Boba! ordonă Jango, iar Boba știe că trebuie să îl asculte.

Dar putea să arunce câte o privire peste balustradă și să se uite jos, în arenă.

În mijlocul întregii confuzii, Boba îl văzu pe Jediul pe nume Mace Windu, cel pe care îl arsese tatăl său. Secera droizi și trupe Geonosiene cu sabia sa de lumină, adunându-i pe Jedi în jurul lui, cu îndrăzneala sa. Reekul îl văzuse și el. Fiara mare, cu coarne, îl alese drept pradă și începu să-l alerge în jurul arenei. Boba trebui să râdă. Jediul trecuse de la dulău la iepure în mai puțin de o secundă.

Mace Windu încercă să se opună. Derapă, oprindu-se și lovi în reek cu sabia sa de lumină. Dar reekul continuă să vină peste el – și îi smulse sabia din mână.

Sabia îi zbură departe, iar Jediul începu din nou să fugă.

Jango Fett își puse mâna mare și mânușată pe capul fiului său și mârâi:

— Rămâi aici, Boba. Mă voi întoarce!

Acesta s-a dovedit a fi ultimul lucru pe care i l-a mai spus vreodată unicului său fiu.

Capitolul 14

Jango Fett folosi pachetul propulsor al armurii de luptă Mandalorian pentru a ajunge în arenă. Ateriză chiar în mijlocul luptei. Reekul fugar, care nu făcea nicio distincție între prieten și dușman, încercă să-l calce în picioare.

Din tribune, Boba își văzu tatăl evitând și rostogolindu-se, încercând să se ferească din calea animalului. Își mușcă limba pentru a se opri să țipe. Copitele erau ascuțite ca niște cuțite. Dar Boba nu trebuia să se îngrijoreze. Tatăl său se rostogoli, apoi sări în picioare și omorî animalul. Câteva focuri bine țintite și reekul era mort.

Apoi, Jango Fett și Jediul, Mace Windu se confruntară, față în față, în timp ce lupta se dezlănțuia în jurul lor. Boba stătea în vârful picioarelor, încercând să vadă, evitând în același timp salvele care umpleau aerul ca niște insecte furioase. Superdroizii de Luptă, mai puternici decât Droizii de Luptă, dominau acum bătălia.

Praful se ridica într-un nor. Arena era plină de țipete și strigăte, de ciocnirea săbiilor de lumină cu salvele de foc laser.

Boba strigă *Tată!* în timp ce încerca să vadă ce se întâmpla. Și apoi văzu.

Văzu.

Văzu sabia de lumină a Jediului pendulând într-un arc mortal. Văzu casca goală a tatălui său zburând. Văzu trupul tatălui său căzând în genunchi, ca și cum se ruga. Boba privi cu groază, fără suflare, cum Jango Fett cădea fără viață pe nisipul însângerat.

— Nu! strigă Boba.

Nu, nu se poate!

Șocul unei explozii de foc laser din apropiere îl doborî pe Boba. Se ridică împleticit în picioare, cu urechile țiindu-i și văzu că arena de dedesubt era plină de cadavre și bucăți de droizi și droideka.

Acklayul și reekul erau morți amândoi. Jedii erau depășiți, dar încă luptau. Iar femeia frumoasă era chiar în mijlocul tuturor, împușcând droizi și Geonosieni deopotrivă.

Boba nu-și putea vedea tatăl sau pe Jediul cu care luptase. Oare visase totul? Pendularea sabiei de lumină, casca zburând; războinicul căzând în genunchi, apoi răsturnându-se, ca un copac.

Un vis urât, decise Boba. Asta a fost! Tatăl său era pe undeva prin tribune.

Boba știa că nu-i place să lupte alături de droizi. Jango Fett disprețuia droizii pentru că nu aveau imaginație.

Imaginația, spunea el adesea, *este cea mai importantă armă a unui războinic.*

Un vis urât, își spuse Boba, coborând pe scări, către arenă.

Chiar și fără imaginație, Superdroizii de Luptă câștigau. Erau programați să câștige sau cel puțin să nu se dea niciodată bătuti. Și chiar cu toate pierderile, îi depășeau cu mult la număr pe Jedi. Droizii din tribune continuau să tragă, cei din arenă continuau să avanseze și, în curând, mai rămăseseră doar douăzeci de Jedi.

Stăteau într-o aglomerare din centrul arenei, spate-în-spate, cu săbiile de lumină trase. Prinși în capcană!

Culoarele erau pline, așa că Boba coborî din scaun în scaun, spre arenă. Geonosienii aclamau în timp ce droizii se apropiau pentru lovitura de grație.

Apoi Conte ridică mâna.

— Maestrul Windu!

Se lăsă tăcerea.

Boba se opri. Ce e asta? Îl văzu pe Jediul care luptase cu tatăl său pășind înainte, acoperit de praf și sudoare.

— Ați luptat curajos, spuse Conte. Meritați să fiți amintiți în Analele Jedi.

Boba nu așteptă să audă mai multe. Știa că totul era o minciună. Trebuia să fie. Continuă să sară din scaun în scaun, în jos, spre arenă, făcându-și loc prin mulțime. Nu putea să gândească. Nu voia să se gândească. Voia doar să intre în arenă și să-l găsească pe tatăl său, Jango Fett, care să-i spună: *Nu-ți face griji, Boba, totul a fost un vis. Un vis urât, atât.*

— Acum s-a terminat, spuse Conte. Predați-vă, și viețile vă vor fi cruțate.

— Nu vom deveni ostatici tăi, pentru a ne folosi ca monedă de schimb, Dooku.

— Atunci, regret, bătrâne prieten, spuse Conte. Va trebui să fiți uciși.

Conte dădu din cap și droizii erau pe punctul de a începe să tragă în micul grup de Jedi, punând capăt întregii afaceri, când, femeia ridică brusc privirea.

În jurul arenei, Geonosienii începură să privească în sus.

Boba se opri și își ridică privirea. Din cer coborau bombardiere. Unul, două, trei... șase în total. Aterizară în jurul supraviețuitorilor Jedi. Ușile navelor se deschiseră și trupele se revărsară, alergând pe rampe, tragând asupra droizii. Boba cunoștea bine trupele, deși era surprins să le vadă. Jedii începură să se retragă în nave, încă blocând loviturile de laser cu sabiile lor de lumină.

Bătălia începu din nou, dar Boba abia dacă observă. Alerga din nou, sărind din scaun în scaun, spre arenă, pe măsură ce navele decolau, cu Jedii alergând încă spre rampe. Unii abia stăteau agățați de vârfurile degetelor în timp ce navele urcau.

Scăpau. Nu numai femeia frumoasă, ci și Jedii pe care el și tatăl său îi urau. Jedi Obi-Wan, ucenicul Jedi, luptătorul cu fața întunecată numit Mace Windu.

Scăpau cu toții!

Lui Boba nu-i păsa. Tot ce voia acum era să-și găsească tatăl. Alergă pe ultimul culoar, făcându-și loc prin mulțimea uluită.

Se urcă pe peretele arenei și sări în ea.

— Tată! Tată! Unde ești?!

Pământul și nisipul de sub picioarele lui erau îmbibate de sânge. Cadavrele zăceau grămezi, peste tot. Un droid care fusese retezat de la jumătate se zbătea în cerc, lovind în toate direcțiile arme, piese de droizi și cadavre.

O bucată se rostogoli spre Boba, îl lovi în picior și se opri.

Boba se uită în jos și o văzu – casca de luptă a lui Jango Fett.

Tată! Cu fantele înguste ale ochilor, era la fel de familiară precum chipul tatălui său. Mai familiară, de fapt.

Era plină de sânge. Era goală.

Parcă era sfârșitul unei cărți.

Se terminase. Era sfârșitul poveștii.

Când căzu în genunchi și luă casca de luptă a tatălui său, Boba știu că acel coșmar pe care crezuse că îl vede din tribună nu fusese un vis.

Fusese real. Totul.

Capitolul 15

Nimeni nu băgă în seamă copilul de zece ani, mai ales în mijlocul luptei. Mai ales când rătăcește amețit, pășind peste cadavre și urme de sânge, indiferent la salvele laser care vâjâiau prin aerul din apropierea capului sau se înfingeau în nisipul însângerat de la picioare sale. Mai ales când ignora strigătele celor vii și țipetele muribunzilor; ignorându-și chiar propriile strigăte. Bobs era invizibil.

Era invizibil, chiar și pentru el însuși. Nu știa la ce se gândea, ce simțea, sau ce făcea. Era amorțit. Era ca și cum mergea prin visul altcuiva. Ținea casca goală a tatălui său, cu ambele brațe, în timp ce se împleticea prin arenă printre rămășițele luptei; în timp ce trupele se luptau cu ultimii droizi, iar bombardierele plecau împreună cu Jedi salvați; în timp ce Geonosienii evacuați arena panicați.

Căra bucata ruptă a armurii tatălui său printre bucățile rupte ale lumii sale. Credea că va putea să-l refacă pe tatăl său? Credea că îl poate readuce la viață?

Boba nu mai gândea nimic. Era amorțit. Dispăruse totul, fusese spulberat.

Totul se destrămase. Bucățile zăceau peste tot. Bucăți de droizi, părți de cadavre, morți și muribunzi. Cei care erau încă în viață și chiar și unii dintre cei care nu mai erau, își descărcau blasterele sălbatic. Boba trecu pe lângă un droid care se învârtea, cu piciorul drept lovit. Trăgea în jurul lui în timp ce se învârtea, pulverizând nivelurile superioare ale arenei și a mulțimii panicate de Geonosieni.

Salvele laser loveau pământul din jurul lui, ridicând gheizere de nisip. Lui Boba nu-i păsa. Boba mergea mai departe.

Trupele ghemuite în armură de luptă trecură pe lângă el în viteză, continuând să tragă în timp ce alergau. Unul îl apucă de braț pe Boba și îl aruncă la pământ.

— Stai jos!

BUUUMMM!

O explozie erupse în aer pe locul unde fusese Boba. Căzu pe burtă.

BUUUMMM!

O altă explozie – și Boba simțit că îl usturau obraji de la nisipul ridicat. Își îngropă fața în palme, lângă casca goală. Când deschise ochii și își ridică privirea, văzu... Tată! Tatăl său, Jango Fett, îl privea de sus! Boba întinse mâna tatălui său și... Apoi, dintr-o dată, Boba văzu cât de mult greșea. Nu era tatăl lui. Era soldatul care îi salvase viața sau unul dintre ceilalți. Căci toți arătau la fel, pe sub armură. Era geamănul său, doar că mai în vârstă. Era tatăl său, doar că mai tânăr.

Era una dintre clone.

Când se ridică în picioare, Boba își dădu seama clar – și cu groază – că trupele care se revărsaseră din bombardiere erau armata clonă pe care o instruisese tatăl său pe Kamino. Erau aici, pe Geonosis, luând parte la acțiune pentru prima dată. Și erau imbatabili, așa cum prezisese tatăl său. Dar luptau pe partea greșită. Luptau pentru urâții de Jedi!

Nu! gândi Boba, strângând pumnii.

Dezamăgirea sa fu înlocuită de sentimente de trădare și furie.

— E doar un copil! spuse soldatul. Am crezut că ești unul dintre noi.

Alergă cu celelalte clone spre un bombardier care pleca.

— Nu sunt unul dintre voi! mormăi Boba supărat. Și nu voi fi niciodată. Sunt adevăratul fiu al lui Jango Fett.

Arena era aproape goală. Arhiducele nu se vedea nicăieri. Contele nu se vedea nicăieri. Luptele erau aproape gata. Ultimul bombardier tocmai pleca, trăgând în sus prin deschiderea de deasupra arenei. Boba abia observă. Privea în jos, nu în sus. Nu-i mai păsa de clone. Avea o treabă de făcut. O ultimă treabă pentru Jango Fett.

Se întunecase. Inelele lui Geonosis umpluseră jumătate din cer cu o strălucire portocalie. Cu casca în brațe, Boba mergea în cercuri, împiedicându-se prin nisipul umed de sânge. În cele din urmă, găsi ceea ce căuta. Se împiedică de el, de fapt.

Era trupul tatălui său, îmbrăcat încă în bucățile rămase de armură de luptă Mandaloriană, zgâriate și însângerae. Boba puse casca pe pieptul tatălui său, apoi se așeză lângă el. Era obosit și era timpul să se odihnească. Simți o lacrimă coborând încet prin nisipul întărit de pe obraz. O șterse cu pumnul.

Era prea devreme să plângă. Boba mai avea de făcut o treabă.

Era întuneric sau pe cât de întuneric putea fi pe o planetă cu inele. Bătălia se mutase din arenă și acoperise o mare parte din pământ. Geonosienii – acum sub controlul Jedilor victorioși – trimiseseră echipe de drone pentru a ridica morții. Îi aruncau pe foc. Droizii zdrobiți și ruși erau mai norocoși. Erau ridicați cu un scoop¹⁰ pentru a fi duși afară, la grămada de resturi, pentru reciclare.

Boba stătea lângă corpul tatălui său, când scoopul se rostogoli, pentru o a doua trecere prin arena însângerată. Boba știa ce trebuie să facă. El nu era precum clonele. El era adevăratul fiu al lui Jango Fett. Era treaba lui să aibă grijă de corpul tatălui său. Și atâta timp cât își făcea treaba, putea amâna să simtă sentimentele pe care nu voia să le simtă. Scoopul scâncea și se smucea în timp ce se deplasa dintr-un loc în altul, scormonind orbește nisipul pentru alte piese. Boba târi corpul tatălui său în calea scoopului, unde urma să fie ridicat. În armura de luptă Mandaloriană, Jango Fett părea un droid pentru scoop. Un droid spart.

Boba urcă pe scoop și se așeză lângă tatăl său. Ținea casca de luptă în brațe în timp ce robotul ieșea din arenă, pe un pasaj lung care ducea spre deșert. Boba își făcea treaba. Asta era tot ce conta. Deocamdată. Zona cu deșeuri droide era sub mesa unde Boba îl văzuse pe Jedi cu nava sa de luptă. Era o grămadă imensă de circuite, brațe și picioare rupte, roți și capete, lame și torsuri din oțel. Scoopul vărsă gunoiul și plecă înapoi în orașul stalagmită, printr-un pasaj subteran. Boba târi corpul tatălui său de pe grămada de fier vechi, pe mesa stâncoasă. Mesa părea un loc de odihnă mai bun. Mai pașnic și, cu siguranță, mai frumos.

Boba scoase armura de luptă a tatălui său și o puse deoparte. Aruncă o ultimă privire la brațele și picioarele puternice care îl protejaseră. Apoi, folosind un braț droid rupt drept lopată, Boba își îngropă tatăl într-un mormânt nisipos cu vedere la deșert. Brațul rupt de droid arăta ca un *J*, iar Boba găsi un altul pe care îl îndoi pentru a face un *F*. Le aranjă deasupra mormântului.

Jango Fett. Mort dar nu uitat.

Boba se simți brusc foarte obosit. Se așeză lângă armura de luptă a tatălui său. Își dori să fi avut ceva de mâncare. Tremura. Vântul din deșert era rece. Boba se lăsă pe spate sprijinindu-se de cască și își ridică privirea spre inelele mari, portocalii, care înconjurau planeta. Părea că îl țineau în brațe. Era o imagine pașnică...

Boba dormi liniștit toată noaptea. Visele sale erau cu mama pe care nu o avusese niciodată, și cu tatăl pe avusese norocul să-l aibă. Se trezi dimineața, odihnit și surprinzător de confortabil. Apoi văzu că un șarpe de nisip cu blană se înfășurase în jurul lui în timp ce dormea, ținându-i de cald. Speriat, Boba sări în picioare. Șarpele de nisip țipă alarmat și aluneca deoparte, panicat.

E același? se întrebă Boba.

Nu conta. Ceea ce conta era că, deocamdată, treaba lui era terminată. Tatăl său fusese îngropat. Mormântul mic cu JF pe el era dovada acestui lucru.

Uitându-se la el, Boba își dădu seama cât de mult îi va fi dor de tatăl care îl protejase, îl îndrumase, îl veghease... și îl iubise. Acum era singur, complet singur.

Și, pentru prima dată, plânse îndelung.

¹⁰ Scoop – mașină care aduna resturile pentru a fi reciclate sau, în cazul navelor, recupera materialele din atmosfera sau de pe orbita unei planete.

Capitolul 16

Era timpul să gândească clar, să facă planuri. Era timpul să treacă la acțiune. *Mai întâi ceea ce este important*, spunea întotdeauna Jango Fett.

Mai întâi trebuia să aibă grijă de armura de luptă Mandaloriană: costumul, casca, pachetul propulsor și toate armele. *Vor fi ale tale, într-o zi*, spusese tatăl său. Dar, deocamdată, Boba era prea mic pentru a-l îmbrăce sau chiar să-l care. Așa că îl curăța, apoi îl ascunse într-o mică peșteră sub o stâncă. Îl va recupera mai târziu.

A doua era cartea neagră pe care i-o lăsase tatăl său; sau mai bine zis, unitatea de mesaje care semăna cu o carte. *Îți va spune ce trebuie să știi*.

Boba trebuia să se întoarcă în apartament, să o ia. Asta putea fi o problemă, având în vedere haosul creat de lupta care se răspândise din arenă. Fusesse închis în cameră de către tatăl său, ceea ce însemna că amprenta sa de retină s-ar putea să nu deschidă ușa. Boba scoase casca de luptă din peșteră pentru a o lua cu el, pentru orice eventualitate. De vreme ce Jango o purta aproape întotdeauna, ar putea avea coduri de deblocare. Următoarea problemă era să pătrundă în orașul stalagmită.

Pot s-o fac, gândi el, auzind cum cad bucăți de droizi, aruncate sub mesă.

Prima încărcătură a dimineții.

Până acum totul e bine, gândi Boba în timp ce călărea scoopul prin pasajul subteran. Tata ar fi mândru. Simți că se apropie un gând trist, dar îl respinse. Va fi timp pentru toate acestea, mai târziu. Deocamdată, cel mai bun mod de a-l onora pe tatălui său era să învețe să trăiască după codul lui Jango Fett. Va fi nevoie de timp, dar va merita. Fusesse planul lui Jango pentru fiul său. Acum era planul lui Boba pentru el însuși.

Purtând casca de luptă, Boba alergă pe scările lungi spre apartament. Trecuse doar pe lângă doi sau trei Geonosieni și abia dacă l-au băgat în seamă. Există anumite avantaje în a avea zece ani. Unul este că nimeni nu crede că faci ceva serios. Ușa se deschise imediat ce o atinse. Apartamentul era aproape gol. Jango Fett călătorise întotdeauna fără bagaje. Boba căută cartea neagră în cutia unde își ținea câteva haine și jucării vechi. Nu era acolo.

Deodată, își aminti ultimul său drum la biblioteca din orașul Tipoca. Își dădu seama, cu groază, ce făcuse. Avusese cartea neagră amestecată cu cărțile luate din bibliotecă. La urma urmei, arăta exact ca o carte. O returnase împreună cu ele! De aceea Whrr încercase să-l cheme înapoi. Dar Boba se grăbise prea tare ca să-l mai asculte. Informațiile de care avea nevoie Boba erau pe Kamino! Boba luă câteva haine și casca de luptă în geanta de zbor a tatălui său. Încercând să nu fie observat, își croi drum prin vastele săli ale orașului stalagmită, spre platforma de aterizare unde era parcat *Sclav I*. Învățase că cel mai bun mod de a nu fi observat era să nu-ți faci griji că ești observat. Merse totul ușor. Acum avea altceva de care să-și facă griji.

Va putea să zboare singur cu nava, fără ca tatăl său să-l vegheze peste umăr? Exista o singură modalitate de a afla. Boba se grăbi mai departe. La ușa platformei de aterizare era un paznic. Chiar dacă Jedii preluaseră planeta, Geonosienii erau cei care își păzeau proprietatea. Era destul de ușor să treci pe lângă gardian care era ocupat să pălăvrăgească cu un alt Geonosian. Sau cel puțin așa credea Boba.

— Unde te duci? întrebă paznicul blocând ușa cu blasterul.

— Tatăl meu, spuse Boba, ridicând geanta de zbor. Mi-a spus să pun asta în navă pentru el.

— Care navă?

Boba arătă spre *Sclav I*. Era cea mai mică navă de pe platforma de aterizare. Carena sa lovită și nevopsită dezmințea viteza mare atinsă și manevrabilitatea.

— Bine, bine, spuse gardianul, întorcându-se la prietenul său și la bârfele sale. Dar ai doar cinci minute. După aia, te alung.

Nu era timp să verifice dacă *Sclav I* era încărcat și alimentat. Jango îl învățase pe Boba să facă toate verificările dinainte de zbor, dar îi spusese, de asemenea, că erau momente când trebuiau trecute cu vederea. În care trebuia să ai încredere în noroc. Boba se grăbea. Gardianul putea veni să-l caute în orice moment.

Odată ajuns în cabină, Boba își trase casca pe cap și se așeză pe geanta de zbor. Pentru un observator exterior, arăta ca un adult. Spera să fie așa. Își ținu strânse pumnii când porni motoarele și acționează manșa, așa cum fusese învățat.

Până acum, era bine. Paznicul de la ușă chiar îi aruncă o fluturare leneșă de *la revedere* în timp ce Boba ridica *Sclav I* de pe pistă și urca spre cerul fără nori al lui Geonosis. Nava se simțea familiară, aproape ca acasă. Boba fu recunoscător pentru tot timpul petrecut practicând și chiar simulând. Simularea este un fel de a practica.

Combustibilul era redus, dar suficient pentru a-l duce pe Kamino. Era pe drum. *Mi-ar fi plăcut ca tata să fie aici să mă vadă*, gândi el. Știu c-ar fi fost mândru.

Acest gând, în loc să-l facă fericit pe Boba, îi adus o tristețe bruscă. Încercă să o scuture. Avea alte lucruri de care să-și facă griji. Cum ar fi semnalul de pe ecranul pentru spate. Avea pe urme o navă de luptă Jedi. Probabil că Jedi o lăsaseră în urmă pentru a supraveghea răătăciții, gândi Boba. E aici ca să mă urmărească, să mă forțeze să aterizez sau să mă distrugă? Boba nu avea de gând să afle.

Știa că nu poate depăși nava de luptă. Și din moment ce abia știa armele lui *Sclav I*, nu se putea lupta cu el. *Rămânea o singură opțiune. Trebuia să-l depășească.*

În loc să se îndrepte spre spațiu, Boba intră în canioanele și mesele care înconjurau orașul stalagmită. Folosind toată manevrabilitatea navei, tăie printre canioanele înguste, întorcându-se la dreapta, apoi la stânga, cât de repede putea.

Nava de luptă câștiga. Dar era bine. Asta făcea parte din planul lui Boba. Își aminti un truc despre care îi povestise tatăl său. Un truc care fusese folosit de Jango Fett doar o singură dată. (Jango Fett nu folosea niciun truc de două ori.)

Boba încetini în locul unde se bifurca canionul, la stânga și la dreapta. Trase cu o rachetă în peretele canionului din dreapta, apoi făcu stânga și ateriză pe o margine îngustă la adăpostul unei stânci. Boba opri motoarele și așteptă. Și așteptă.

Dacă trucul funcționase, nava de luptă Jedi va vedea urmele exploziei pe zid și se va întoarce. Dacă nu... În caz contrar, va apărea de după colț, cu laserele trăgând. Sau va cere ajutor și cerul s-ar umple cu nave de luptă. Sau...

În cele din urmă, Boba renunță la așteptare și reporni motoarele. Trucul funcționase. Nava Jedi văzuse explozia și se întorsese. Boba rânji de satisfacție în timp ce pleca din nou. *A crezut că am lovit peretele!* Boba o duse pe *Sclav I* înspre inele și nu numai. Nu mai fusese niciodată singur în spațiu.

Se simțise singur pe planetă după moartea tatălui său și mai ales după ce îl îngropase. Dar acum era diferit. Există mai multe tipuri de singurătate. Nu există loc mai singuratic decât vidul spațiului. Pentru că spațiul nu este un loc. În spațiu, există doar *Nu, Zero, Absență*. Și absența absenței...

Bine ați venit în *Marele Nimic*. Boba se cutremură la gândul vidului din jur – apoi împinse gândul deoparte. Nu avea timp pentru *Marele Nimic*.

Se gândi la tatăl său și la cod: *Un vânător de recompense nu este niciodată distras de imaginea de ansamblu. El știe că detaliile contează.*

Boba avea o treabă de făcut. Trebuia să găsească cartea neagră. Urcă pe orbită înaltă, deasupra inelelor. Geonosis părea aproape pașnică. Era greu de crezut că tocmai văzuse luptele acerbe care l-au ucis pe tatăl său – și sute, poate mii, de alte ființe. Era o priveliște frumoasă, dar Boba nu intenționa să-și petreacă timpul bucurându-se de priveliști. El pregătea deja nava pentru un salt hiperspațial.

Pentru a se duce înapoi, era un proces simplu. Întrucât *Sclav I* a fost ultima dată pe Kamino, tot ce trebuia să facă Boba era să inverseze coordonatele din computerul navigațional. Nava avea să se ocupe de restul.

Așa că făcu ce trebuia.

Și la fel făcu și nava.

Capitolul 17

În hiperspațiu, toate sectoarele galaxiei sunt conectate. Aproapele este departe și departele este aproape. Nava cădea într-o gaură. Nu, dintr-o gaură.

Boba reveni în spațiul *normal*. Plutea pe orbită în jurul a ceea ce părea o minge de nori cusuți împreună cu fulgere. Furtunoasa Kamino!

Acasă. Sau atât cât cunoscuse Boba Fett vreodată.

Boba își frecă ochii, se întinse și puse *Sclav I* pe o traiectorie descendentă. Nori cenușii fluturau ca niște steaguri sfâșiate. Fulgerele luminau din toate părțile; tunetele bubuiau. Pe măsură ce mica navă spațială încetinea sub viteza supersonică, ploaia stropea geamurile din oțel transparent ale cabinei de pilotaj.

Boba reglă viteza și întoarse încet spre luminile orașului Tipoca. Îl văzuse pe tatăl său făcând asta de mai multe ori, dar acum el era pentru prima dată la comenzi. Amuzant era că nu se simțea singur. Era aproape ca și cum Jango Fett ar fi fost chiar acolo, în spatele lui. Boba aproape că îi putea simți mâna mare pe umăr.

Calm! Opri motoarele și se așeză pe platforma de aterizare, cu o bubuitură puternică. Vremea în orașul Tipoca era normală, ceea ce însemna că tocmai era în curs de desfășurare o furtună mare – dar asta era în regulă pentru Boba. Nu voia să fie observat. Purtase casca de luptă, astfel încât oricine privea aterizarea lui *Sclav I* să creadă că exista un adult la comenzi. Dar nu fusese nevoie să se deranjeze.

Platforma de aterizare era pustie. Nu era nimeni în jur. Boba aruncă pe el un poncho și ieși din cabină, după ce setă mediul navei pe INPUT pentru a lua aer și apă, ambele abundente pe Kamino. Mai ales apa – ploua torențial!

Micuța bibliotecă de la capătul străzii era întunecată. Boba lovi în ușă.

— Whrr, ești acolo?

Era prea târziu? Sau prea devreme? Boba rămăsese conectat la hiperspațiu și își dădu seama că habar nu avea ce oră era în orașul Tipoca.

— Whrr, te rog. Deschide!

Lumina din spatele fantei se aprinse. Boba își dori ca ușa să se deschidă, astfel încât să poată intra pentru a se feri de ploaie, dar biblioteca era doar un compartiment. Totuși, se desfășură o copertină, pentru a-l proteja de ploaie. Și auzi înăuntru fluieratul familiar și un clic.

— Whrr, sunt eu.

— Boba? Te-ai întors! Unde ai fost? Ce s-a întâmplat?

O întrebare scurtă cu un răspuns lung. Boba îi spuse lui Whrr întreaga poveste, din momentul în care el și tatăl său părăsiseră planeta în grabă, până la scena oribilă din arenă, unde îl văzuse pe tatăl său cum este ucis.

— Oh, Boba, e groaznic. Ești orfan, la doar zece ani. Ai destul de mâncare? Ai bani?

— Nu chiar, spuse Boba. Am câțiva biscuiți. O pereche în plus de șosete.

— Hmmm, șopti Whrr.

— Voi fi în regulă, spuse Boba. Dar trebuie să obțin ceva ce mi-a lăsat tatăl meu. Din întâmplare am lăsat-o la tine.

— O carte?

— Da! Îți amintești! Arăta ca o carte, oricum. E neagră, fără nimic pe copertă. Am returnat-o din greșeală, cu ultimele cărți pe care le-am adus chiar înainte de plecare.

— Mă întorc imediat.

Se auzi un zvâcnet și un clic. Whrr se întoarse curând – cu vești bune!

— Iat-o, spuse el, trecând cartea neagră prin fantă. Dar mai este o amendă, să știi.

— O cel?
— Sunt bani datorați pentru această carte. Destul de mulți.
— Nu este chiar o carte. În plus, nu am luat-o din bibliotecă. E a mea! Am lăsat-o la tine.

— Exact, spuse Whrr. Ceea ce înseamnă că biblioteca vă datorează, ia să vedem... Două sute cincizeci de credite.

— E imposibil..., începu Boba.

— Îmi pare rău, spuse Whrr, trecând banii prin fantă. Amenda este amendă și trebuie plătită. Acum vezi-ți de afacerile tale, Boba și mult succes. Vino să mă vezi din când în când. Dacă ești vreodată prin preajmă.

Înțeleg, gândi Boba. Sunt puțin cam lent, dar am înțeles.

— Mulțumesc, prietene, spuse el. Într-o zi mă voi întoarce pe Kamino. O să trec să ne vedem, îți promit.

— La revedere, Boba, spuse Whrr prin fantă.

Lumina se stinse și Boba auzi un sunet ciudat ca de plânset.

Trebuie să fie ploaia, gândi el, pentru că toată lumea știe că droizii nu plâng.

Boba aproape că nu putea crede ce noroc avea! Cu două sute cincizeci de credite ar cumpăra de mâncare și provizii, chiar și ceva îmbrăcăminte, toate astea cu ce-i mai rămânea după ce alimenta cu combustibil. Asta era vital – deoarece nu știa cum să acceseze conturile tatălui său. Dar avea cartea neagră! O pipăi pe sub poncho, acolo unde o ducea pentru a o feri de ploaie.

Înainte de a pleca de pe planetă, Boba voia să mai facă o singură oprire.

Voia să arunce o ultimă privire prin apartamentul în care locuiseră el și tatăl său, unde își petrecuse primii zece ani din viață (deși, desigur, nu și-i amintea pe majoritatea). Din fericire, se afla pe drumul de întoarcere către platforma de aterizare. În timp ce Boba urca în turbolift, se întreabă despre încuietori. Fuseseră schimbate? I-ar mai recunoaște amprente digitale și retiniene?

Nu află niciodată. Ușa era larg deschisă. Apartamentul era întunecat. Era înfricoșător. Nu se mai simțea deloc ca o casă. Boba închise ușa și era pe punctul de a aprinde luminile când auzi o voce în spatele lui.

— Jango.

Era Taun We. Boba abia o vedea în lumina slabă intrată pe fereastră. Stătea pe podea, cu picioarele lungi îndoite sub corpul ei lung.

— L-am văzut pe *Sclav* aterizând, spuse ea.

Boba traversă camera și rămase în fața ei. Taun We ridică privirea, uimită.

— Boba!? Tu ești? Unde este tatăl tău?

Boba o privise întotdeauna pe Taun We ca pe o prietenă. Așa că se așeză și îi spuse.

— Bietul copil, spuse ea, dar cuvintele erau reci și mecanice.

Boba își dădu seama că nu era chiar o prietenă până la urmă.

— Ce aveai să-i spui tatălui meu? întrebă el.

— Jedii, spuse ea. Au venit și au luat armata clonă, după ce tu și tatăl tău ați plecat. De asemenea, voiau să-i pună mai multe întrebări lui Jango Fett. Acum că a murit, te vor dori pe tine.

— Tatăl meu ura pe Jedi.

— Nu am niciun fel de sentimente pentru Jedi, spuse Taun We. Desigur, noi, Kaminoanii, avem puține sentimente pentru ceva anume. Nu este în natura noastră. Dar corectitudinea îmi cere să-ți spun că te urmăresc. Așa cum le-am spus lor că *Sclav I* a aterizat în orașul Tipoca, și că tu și tatăl tău probabil veți veni aici.

— Ce-ai făcut!?

— Trebuie să fiu corectă cu toți, spuse Taun We. Este în natura mea.

— Mulțumesc mult! spuse Boba, îndreptându-se spre ușă.

Nu se obosi să o închidă după el. Nu-i venea să creadă că Taun îl trădase Jedilor. Și el crezuse că-i este prietenă. Apoi își aminti codul tatălui său: *Fără prieteni, fără dușmani. Doar aliați și adversari.*

Dar cum rămâne cu Whrr? gândi el în timp ce apăsa butonul turboliftului. Whrr nu era prieten? Era prea confuz pentru a se gândi la asta, acum! Era încă pierdut în gânduri când sosi turboliftul. Apoi ușa se deschise și ...

Era un Jedi. O femeie, tânără și înaltă. Boba se dădu deoparte și o lăsă să treacă. Rămase calm, continuând să meargă.

— Siri? Ai întârziat, spuse Taun We din interiorul apartamentului.

— Poți să pariezi că am plecat! spuse Boba în timp ce deschidea jgheabul de gunoi și intra înăuntru.

Închise ochii și își ținu respirația în timp ce cădea – jos, jos, jos... Nu se temea de cădere, ci de aterizare. Grămada de gunoi de jos ar putea fi ori tare, ori...

BUUUMMPF!

Moale! Din fericire, erau doar haine vechi și hârtii.

Boba fu surprins să se trezească rânjind în timp ce se scutura și fugea pe ușă, spre siguranța lui *Sclav I* - și a zborului!

Capitolul 18

Un lucru era bun la furtuna de pe Kamino – existau o mulțime de perturbări electrice care să-ți acopere urmele, chiar și de radar. Boba Fett știa că odată ce pleca de pe platforma de aterizare, va fi greu de urmărit. Îngropă *Sclav I* în zona cea mai groasă și cenușie a norilor, schimbă cursul de câteva ori doar ca să fie sigur, apoi trecu prin atmosferă spre liniștea spațiului într-o orbită lentă, lungă.

Înapoi în *Marele Nimic*.

În sfârșit, venise timpul să verifice cartea neagră. Mesajul care, după cum îi promisese tatăl său, îl va călăuzi după ce el nu va mai fi. Apucă strâns capacul, pregătit să tragă cu putere. Dar capacul se deschise ușor. În loc de pagini și tipărituri, Boba văzu un ecran. Era exact așa cum spusese Jango. Nu era o carte, ci un ecran pentru mesaje. Imaginea se focusă, arătând o planetă... Nu, o față. Deveni mai clară. Era chipul tatălui lui Boba. Imaginea era slabă, dar era el. Ochii lui Jango Fett erau larg deschiși. Arăta trist, totuși; mai trist ca niciodată.

— Boba.

— Tată!

— Ascultă, Boba. Vezi asta doar pentru că eu nu mai sunt. Pentru că ești pe cont propriu. Singur.

Lui Boba nu trebuia să i se spună asta. Se simțea foarte singur.

— Asta este calea. Totul are un sfârșit. Chiar și dragostea unui părinte, și eu sunt chiar mai mult decât un părinte pentru tine. Amintește-ți de mine și amintește-ți că te-am iubit.

— O voi face, tată, șopti Boba, chiar dacă știa că tatăl său nu îl auzea. Nu te voi uita.

— Există trei lucruri de care ai nevoie, acum că nu mai sunt. Nu pot decât să te îndrept spre ele. Aceste trei lucruri trebuie să le cauți și să le găsești singur.

Singur. Cuvântul suna rece, familiar.

— Primul este autosuficiența. Pentru asta trebuie să-l găsești pe Tyranus pentru a accesa creditele pe care le-am pus deoparte. Al doilea este cunoașterea. Pentru cunoaștere, trebuie să-l găsești pe Jabba. El nu ți-o va da; trebuie să o iei singur. Al treilea, și cel mai important, este putere. O vei găsi peste tot în jurul tău, sub multe forme. Dar atenție, uneori este periculoasă. Și un ultim lucru, Boba...

— Da, tată! Orice!

— Păstrează cartea. Ține-o aproape de tine. Deschide-o când ai nevoie. Te va ghida atunci când o vei citi. Nu este o poveste, ci o Cale. Urmează-o și vei fi un mare vânător de recompense cândva. Am fost sigur de asta când eram în viață și încă sunt sigur de ea...

Imaginea se estompă.

— Tată!

Ecranul era gol. Jango Fett dispăruse. Boba închise cartea neagră. Coperta se sigilă cu un clic.

Wow.

Boba nu știa dacă să zâmbească sau să plângă, așa că le făcu pe amândouă, stând cu cartea neagră în poală. Era doar un mesaj, doar o înregistrare. Dar pentru el era ceva foarte prețios. Era singura lui legătură cu tatăl său. Era casă și familie.

Se simțea mai puțin singur.

Boba bătu ușor cartea neagră și o strecură în geanta de zbor.

Apoi se întinse și se uită în jur. *Sclav I* era pe o orbită înaltă. Planeta Kamino era acoperită de furtuni mult mai jos. Arăta ca o marmură făcută din noroi și zăpadă. Din toate părțile, de deasupra și de dedesubt, stelele îi făceau semn.

Boba scană *sistemele energetice și de mediu* ale lui *Sclav I*. Avea suficient pentru un salt în hiperspațiu. Apoi va trebui să realimenteze și să se aprovizioneze.

Boba se lăsă pe spate și își planifică următorul pas.

Mai întâi ceea ce este important, spunea Jango întotdeauna. Și conform lui Jango, sau a memoriei lui Jango, prima sarcină a lui Boba era găsirea lui Tyranus. *Contele*. Omul pentru care crease Jango armata clonă.

Boba îl văzuse în persoană, pentru prima dată, pe Geonosis. Dar era sigur că, în haosul bătăliei din arenă, Tyranus fugise. Nu părea genul care să se lase capturat de Jedi. Unde s-ar fi dus? Boba închise ochii și își aminti vocea tatălui său, vorbind cu Jedi în orașul Tipoca: *Am fost recrutat de un bărbat numit Tyranus pe una dintre lunile din Bogden...*

Lunile lui Bogden. Era un început.

Boba ceru o căutare în baza de date a navei. Bogden era o planetă nelocuită, mlăștinoasă, dintr-un sector îndepărtat, înconjurat de *numeroși sateliți mici*.

Lunile lui Bogden...

Boba introduse coordonatele. Apoi lovi comutatorul hipermotorului și speră că totul va fi bine. Stelele începură să danseze în timp ce hiperspațiul se ondula în jurul navei. Boba se lăsă pe spate și își strânse pumnii pentru noroc.

— Am pornit, tată, șopti el în timp ce închidea ochii. Voi face tot posibilul pentru a te mândri cu mine.

Capitolul 19

Chiar dacă Boba găsisse Bogden în baza de date, nu fu pregătit pentru ceea ce găsi când *Sclav I* apărură din hiperspațiu. Într-adevăr erau *numeroși sateliți!* Nava orbita ceea ce părea a fi o mână de pietricele pe care le aruncase cineva în spațiu.

Bogden era o planetă mică, cenușie, înconjurată de un roi de luni minuscule. Boba numără nouăsprezece înainte să renunțe. Era greu să le țină socoteala. Aveau toate formele și dimensiunile. Cea mai mică abia avea spațiu pentru a ateriza o navă, în timp ce cea mai mare avea munți, un oraș sau două și chiar o mare secată.

Ziua și noaptea erau haotice pe lumile astea minuscule. Unele aveau lumină, altele întuneric. Mai multe aveau atmosferă; majoritatea nu. Boba le scană pe toate, căutând un oraș cu port spațial; sau cel puțin un orașel cu port spațial; sau cel puțin un orașel. Multe dintre luni păreau nelocuite. Boba o respinse pe una în formă de pară care emana vapori vulcanici și pe alta care părea acoperită de la un pol la celălalt cu pietre funerare. Decise împotriva uneia care era acoperită cu o iederă care părea carnivoră. Trecu de una care era doar gheață și o alta care era doar cenușă și jar mocnit. În cele din urmă, Boba localizează o lună aproximativ sferică, jumătate în lumină și jumătate în întuneric. Cel puțin părea ocupată.

Îndreptă nava spre cel mai mare grup de lumini pe care îl putuse găsi. Atmosfera era subțire și superficială și, în curând, *Sclav I* se afla pe traiectorie spre ceea ce părea a fi un oraș mic împrăștiat prin mai multe văi stâncoase.

Scanarea de identificare arată că numele lunii era Bogg 4.

Boba se îndreptă spre un tipar de lumini care arăta ca o pistă de aterizare. Scoase *Sclav I* din modul automat și începu aterizarea. Ușor, ușor, și apoi...

Uau! Era ceva care zguduia nava, aproape ca o furtună de vânt.

Boba se luptă cu comenzile, încercând să încetinească coborârea. Mai târziu își aminti o glumă care spunea: *Nu căderea a fost rea. Ci doar ultimul centimetru.* Așa s-a întâmpat și cu Boba. Făcu o aterizare perfectă, cu excepția ultimei părți.

CRUNCI!

Sclav I era înclinată pe o parte. Boba încercă să o îndrepte, dar nu se mișcă. Potrivit panoului de control al avariilor, îndoise unul dintre pilonii de aterizare.

Cel puțin nu văzuse nimeni. Platforma de aterizare părea pustie. Boba ieși din cabină pentru a analiza daunele. Se simțea amețit. Arăta rău. Doi dintre piloni erau în regulă, dar al treilea era îndoit aproape la jumătate. Habar n-avea cum să rezolve problema. Luă geanta de zbor din cabină și căută prin ea un manual de reparații. Dar era doar cartea neagră pe care i-o lăsase tatăl său.

Boba scoase cartea neagră din geanta de zbor. Poate că era ceva în ea de care să se poată folosi. Dacă avusese vreodată nevoie de ea, acum era cazul! Cartea se deschise ușor. Pe ecranul din interior erau două linii, care păreau a fi din codul lui Jango Fett: *Nu spune niciodată întregul adevăr într-o negociere. O favoare înseamnă o investiție.* La naiba! Nu era nimic despre trenul de aterizare, gândi Boba, închizând cartea. O puse înapoi în geanta de zbor când auzi o voce puternică în spatele lui:

— A cui navă?

Boba se întoarse. Se apropia un umanoid mic. Avea ochi mărgelați, bot lung și picioare înguste, cu copite. Boba îl recunoscu după țacălia și turbanul violet ca fiind un H'drachi de pe planeta M'Haeli. Dar modificat: brațul său drept fusese înlocuit cu o extensie de instrumente multifuncționale.

Purta o salopetă cu niște cuvinte cusute peste buzunar:

HONEST GJON – REPARAȚII NAVE SPAȚIALE

Te vom cârpi

— E nava mea, spuse Boba. Apoi își aminti că avea doar zece ani și se corectă. Adică... este a tatălui meu.

— Și unde ar putea fi acest tată al tău? întrebă H'drachi.

— Indisponibil pentru moment, spuse Boba. Dar poți vorbi cu mine.

— Honest Gjon la dispoziția ta, spuse H'drachi. Aasta este pista mea de aterizare. Aasta înseamnă că îți datorezi o taxă de aterizare. Și se pare că ai putea avea nevoie și de reparații.

— Așa se pare, recunosc Boba.

Încă amețit, căută în buzunar creditele pe care i le dăduse Whrr. Plănuise să le cheltuiască pe hrană și combustibil. Dar acum...

— Cât costă reparația unui pilon? întrebă el.

— Cât de mult ai? întrebă Honest Gjon.

Boba era pe punctul de a spune *două sute cincizeci de credite*, când își aminti de cartea neagră: *Nu spune niciodată întregul adevăr într-o afacere.*

— Două sute de credite, spuse el.

Honest Gjon îi zâmbi.

— Mmăi, mmăi, ce coincidență. Exact atât de mult costă.

Deci cartea poate ajuta la reparații până la urmă, gândi Boba în timp ce îi dădea lui Honest Gjon două sute de credite. Mai avea încă cincizeci pentru el. În plus, ca o curtoazie, H'drachi a fost de acord să renunțe la taxa de aterizare.

Boba îi dădu lui Honest Gjon codurile de acces ale lui *Sclav I* și se îndreptă spre luminile micului oraș. De îndată ce începu să meargă, înțelese de ce aterizarea fusese atât de dificilă. Ceva zguduia luna Bogg 4. Abia făcuse zece pași că și ajunsese într-un șanț. Se ridică în picioare – apoi căzu din nou în genunchi. Se simțea mai amețit ca niciodată. Parcă se legăna pământul sub picioarele lui – și totuși totul părea stabil. Stâncile rămăneau la locul lor. Pământul nu se mișca. Boba se ridică din nou, cu grijă. Făcu un pas, apoi altul. Până acum, era bine. Amețeala venea și pleca și, în cele din urmă, Boba își dădu seama de ce se simțea atât de ciudat.

Era gravitația în sine! Acum era puternică, acum slabă; acum făcându-l să se incline înainte, acum înapoi. Venea și pleca în valuri. Boba începu din nou, neliniștit, ținându-se de un zid de piatră care se afla de-a lungul drumului. Până când ajunse la marginea orașului, mergea pe o linie mai mult sau mai puțin dreaptă.

Sau cel puțin așa credea el.

— Văd că ești un nou venit, spuse o voce din spatele lui. Un nou venit, da.

Boba se întoarse și văzu un bărbat slab, îmbrăcat într-o haină lungă și neagră. Părea aproape uman, cu excepția faptului că pe cap avea pene albe în loc de păr și degetele sale lungi erau ușor palmate. Fața lui arăta trasă, îngrijorată, de parcă ar fi fost micșorată.

— Îmi dau seama după mersul tău, spuse ființa cu haină lungă neagră. După mersul tău, da.

— Și ce dacă? spuse Boba. Amețeala îl îmbolnăvea de stomac și nu se simțea prea prietenos. Și de ce gravitația de aici vine și pleacă ca vântul?

— De ce, exact, spuse bărbatul, sau ce mai era și el. Sunt lunile care se încrucișează. Acum se anulează reciproc, acum își dublează atracția. Face mersul greu. De aceea, noi, localnicii, preferăm să planăm, da.

Boba se uită după aripi, pe sub haina lungă, dar nu văzu.

— Atunci ești nativ al acestei lumi?

— Bogg 4? Nu. Din toate lunile, din toate lunile, da. Hei, ești destul de bun, copilule. Destul de bine, da.

— La ce?

— La mers. Aproape că reușești, da.

Se prezentară reciproc și merșeră împreună în oraș. Aia (căci așa se numea el) îi explică lui Boba că lunile lui Bogden erau un fel de rai al nelegiuitorilor, unde nu se aplicau mandate de arestare și nu erau puse întrebări.

— Ce înseamnă asta? întrebă Boba.

— Înseamnă că nimeni nu se întreabă de ce un băiețel de zece ani rătăcește singur. Nimeni, da.

Și era adevărat. Boba era chiar mai invizibil aici decât fusese pe Kamino sau pe Geonosis. Străzile orașului era pline de creaturi din fiecare colț al galaxiei, toate având cu același mers jucăuș și niciunul nu-i dădea nici cea mai mică atenție lui Boba și însoțitorului său. Gravitația venea și pleca în valuri, în timp ce lunile de deasupra (și nevăzute de *dedesubt*) alunecau una în jurul celeilalte, uneori întunecate, alteori strălucitoare. Boba încă era amețit. Dar se obișnuise.

— Deci, spune-mi, zise Aia. De ce ești aici, da?

— O scurtă vizită, spuse Boba precaut. Nu era sigur în cine să aibă încredere și în cine nu. Caut un anumit om care a angajat un anumit vânător de recompense.

— O mulțime de vânători de recompense pe Bogg 4, spuse Aia. Personaje periculoase, da. Ei vin aici să petreacă și să schimbe informații. Pentru a obține noi slujbe. De obicei se asociază doar unii cu alții, da. Niciodată cu prada lor. Nu ai nicio recompensă pe tine, nu?

Boba râse.

— În nici un caz. Sunt fiul unui vânător de recompense.

— Atunci, aici, spuse Aia, oprindu-se în fața unei taverna joase care dădea pe strada îngustă. Un semn de lemn spunea *RECOMPENSA FRUMOASĂ*. Aici stau vânătorii de recompense, da.

Boba se uită pe fereastră. Localul era aproape gol. Putea să vadă mesele lungi, lumânările cu jgheaburi și fum de foc.

— Voi aștepta aici, atunci, spus Boba, cât timp nava este reparată de Honest Gjon.

— Honest Gjon? spuse Aia. O, zei.

— E ceva în neregulă?

— Adică, nu, nimic. Nu contează. Te las aici, da.

— Nu intri? întreabă Boba.

Aia era singurul său ghid. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie singur într-un loc ciudat ca ăsta.

— Nu, religia mea o interzice, da.

— Religia, pe piciorul meu de reptilian!

Deodată, apărură două siluete în ușa deschisă a *RECOMPENSEI FRUMOASE*.

— Nu vine pentru că este hoț! spuse unul.

— Și știe că noi știm asta! spuse celălalt.

În dreapta era un umanoid asemănător unei păsări, cu cioc lat, dar cu piele. Boba îl recunoscuse ca fiind un Diollan. În stanga era un Rodian verde și reptilian. Boba știa că membrii ambelor specii deveneau adesea vânători de recompense.

— Este căutat pentru că fură din buzunare! spus Diollanul.

— A furat și de la mine, spuse Rodianul.

Îl apucară pe Aia, luând fiecare câte unul dintre brațele lui slabe.

— O, nu, da, nu! strigă Aia, emoționat.

Se răsuci și se întoarse dar nu se putu elibera.

Boba se gândi la cartea neagră: O favoare este o investiție. Poate că dacă i-ar face lui Aia o favoare, asta va da ceva roade. Cel puțin va avea un ghid.

— Cât de mult vă datorează?

— Douăzeci de credite, spus Diollanul.

— La fel și aici, spuse Rodianul.

— Luați de aici.

Boba numără câte douăzeci de credite pentru fiecare. Îi mai rămăneau zece. Se întreabă dacă vor fi suficiente ca să cumpere ceva de mâncare. Rodianul și Diollanul îl eliberară pe Aia cât timp își numără banii. De îndată ce fu liber, Aia deschise haina neagră ca pe un zmeu, își îndoi genunchii și sări. Drept în sus. Se ridică deasupra acoperișului și dispăru din vedere. Boba privi, consternat. S-a dus investiția sa. Rodianul și Diollanul abia dacă observară. Se întoarseră și intrară

înapoi în tavernă. Boba îi urmă. Cu siguranță îi erau datori. La urma urmei, le făcuse o favoare, dându-le banii înapoi.

— Poate mă puteți ajuta, spus el. Sunteți vânători de recompense?

— Sigur că da, spuse Rodianul, râzând. Ești recompensă?

— Sunt fiul lui Jango Fett, spuse Boba. Poate că l-ați cunoscut?

Diollanul și Rodianul se uitară amândoi la Boba, brusc interesați. L-au dus la o masă și i-au făcut semn barmanului care aduse mâncare și ceai. Ceaiul era amar, dar îl făcea pe Boba să se simtă mai puțin amețit. De fapt, cu cât bea mai mult, cu atât se simțea mai puțin amețit.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, spuse Rodianul.

— Un mare vânător de recompense și un om grozav, spuse Diollanul.

Boba le spuse întreaga poveste despre cum murise tatăl său și despre tot ce se întâmplase de atunci. Spera că putea avea încredere ei pentru că fuseseră colegii tatălui său. Cumva, vorbind despre moartea tatălui său, Boba se simți mai bine. Făcea să pară mai puțin o tragedie și mai mult o poveste. Boba se întrebă dacă de asta spuneau oamenii povești – ca să treacă mai ușor peste ele.

— Tatăl meu a menționat un client, spuse Boba. M-am gândit că l-aș putea găsi aici.

— Numele lui?

— Conte, uh... Boba își aminti brusc că *Tyranus* era un nume pe care nu ar fi trebuit să-l știe nimeni. Conte Dooku, spuse el, folosind numele pe care îl folosiseră Contele pe Geonosis.

— Dooku? spuse Diollanul.

— Nu aici! spuse Rodianul.

— Trebuie să mergi pe Coruscant! au spus amândoi deodată.

— Sunteți siguri? întrebă Boba, confuz.

Coruscant era planeta unde își aveau sediul Republica și Jedii. De ce ar fi Tyranus acolo?

— Da, da, absolut sigur! spuse Rodianul. Pozitiv. Mergi la taverna Golden Cuff din Subteranele Coruscantului, spuse Diollanul.

— Spune-i barmanului pe cine cauți, spuseră amândoi împreună. Va ști imediat ce să facă!

— Mulțam! spuse Boba.

Încercă să-și plătească partea, dar vânătorii de recompense insistară să-i facă cinste. Boba le mulțumi din nou și se îndreptă înapoi spre pista unde își lăsase nava cu Honest Gjon.

De îndată ce plecă, Diollanul și Rodianul se întoarseră unul către celălalt și rânjiră.

— Țsta este cel mai bun tip de recompensă, spuse unul dintre ei.

— Genul care se livrează singur și ne economisește combustibilul... și munca! spuse celălalt.

Ceaiul nu-și mai făcea efectul, își dădu seama Boba, în timp ce se îndrepta spre pista lui Honest Gjon. Se simțea din nou amețit. Nu așa de amețit ca înainte, ci doar puțin.

Lunile lui Bogden se roteau peste cer. Unele erau mici, altele erau mari; unele erau întunecate, iar altele erau luminoase.

Boba cu greu putea crede ce noroc avea. Găsise luna potrivită, Bogg 4. Găsise vânătorii de recompense potriviți, pe Diollan și pe Rodian. Și îl localizase pe Tyranus din prima încercare. Chiar luase și cina și nu îl costase niciun credit!

O favoare este o investiție. Intenționase să-i facă favoarea lui Aia. În schimb, o făcuse pentru vânătorii de recompense și plătitise răsplătit.

Acum tot ce trebuia să facă era să intre în nava sa și să meargă pe Coruscant. Exista o singură problemă. Platforma de aterizare era goală.

Sclav I dispăruse.

Capitolul 20

Boba se așează pe pământ, sub lunile lui Bogden, care se roteau și învârteau. Era din nou amețit. Ceaiul își epuizase complet efectele. Nava lui dispăruse. La fel și cartea neagră care conținea codul lui Jango Fett. La fel și casca de luptă a tatălui său – moștenirea lui. Chiar și banii lui dispăruseră, cu excepția a zece credite. S-au dus, a dispărut totul. Cum a putut fi un asemenea prost? Cum a putut mânji în halul ăla memoria tatălui său? Cum a putut avea încredere în Honest Gjon? Își puse capul în mâini și gemu de consternare și dezgust de sine. Apoi auzi un zgomot.

— Tu, tu, da. Era Aia. Mi-era teamă de asta, spuse ființa slabă. De aceea am fugit înapoi. Dar am întârziat prea mult. Acel Honest Gjon este un escroc, da.

— La fel și tu, sublinie Boba. Furi lucruri.

— Doar degetele mele fură, spuse Aia, ridicând ambele mâini palmate. Și numai când am nevoie, da. Pentru a dovedi asta, te voi ajuta să-l găsești pe Honest Gjon. Nu e atât de sincer¹¹, da.

Boba simți o licărire de speranță.

— Unde s-a dus?

— La magazinul lui. Dezmembrează navele pentru piese. Ca să nu poată fi urmărite, da.

— Atunci trebuie să ne grăbim, spuse Boba sărind în picioare. Înainte să înceapă să sfâșie *Sclav I*. Unde este magazinul lui?

Aia arătă drept în sus, spre o lună zimțată, care se învârtea.

— Oh, nu! Boba se așează din nou. S-a dus-o pe altă lună.

— Da, desigur. El crede că nu-l poți urmări, da.

— Păi are dreptate! Nu pot!

— Dar poți, spuse Aia. Vino. Vino cu mine, da. Și îl luă de mână pe Boba ridicându-l în picioare. Dacă ai fi mai bătrân sau mai mare, ar fi o problemă, da, spuse Aia în timp ce îl ducea pe Boba pe cărare. Așa cum ești, putem reuși, da.

— Să facem ce?

Poteca se răsuci și se înălța pe un deal stâncos cu vedere spre platforma de aterizare.

— Vei vedea, da.

Boba văzu – și nu îi plăcu ceea ce văzu. Poteca se termina cu o stâncă. Boba apucă mâna mare a lui Aia și se opri, ridică privirea, apoi privi în jos. Deasupra, văzu întuneric, câteva luni și multe stele. În jos, văzu doar întuneric. Era din nou amețit.

— Undele gravitaționale cresc și cad odată cu lunile, da, spuse Aia. Dacă ajungi suficient de sus și dacă știi ce faci, le poți folosi. Ca o pasăre în vânt, da.

Dintr-o dată, Boba înțelese. Și nu-i plăcu. Se întoarse să plece de pe marginea stâncii, dar nu suficient de repede. Aia pășea deja în aer – și îl trăgea pe Boba cu el.

Boba cădea. Apoi nu mai cădea. Se ridica, urca, încet la început, apoi mai repede, mai repede, tot mai repede. Ridicându-se prin aer.

— Trebuie să folosești vectorii, da, spuse Aia, al cărui palton era întins ca un zmeu, ca niște aripi. Îl strânse pe Boba de mână. Când un vector cedează, trecem la altul, da.

Să sperăm, gândi Boba. Aia îl trase pe Boba cu el. Acum cădeau, apoi începură să se ridice din nou. Acum erau grei, în clipa următoare erau fără greutate.

Boba ignoră cât putu nodul care i se ridica în gât. Apoi nu mai putu.

— Îh-câh! spuse Aia. Dacă aș fi știut că vei face asta... aș fi avut... da...

— Îmi pare rău, spuse Boba.

¹¹ Honest – onest.

Se simțea mai puțin amețit. Cu cât urcau mai sus, cu atât devenea mai ușor. Tot ce trebuia să facă Boba era să stea agățat de mâna lui Aia și să-l urmeze. Alte siluete intrau și ieșeau din nori. Toți erau slabi ca Aia. Aia le făcu semn cu mâna.

— Noi suntem curierii, da, îi spuse lui Boba. Suntem singurii suficient de ușori pentru a călători din lume în lume. Și tu, da. Atâta timp cât rămâi cu mine.

Nu-ți face griji, se gândi Boba, strângându-i mâna. Rămân cu tine!

Se răcea. Boba privi în jos. Își dorea imediat să nu o fi făcut. Bogg 4 era o mică bucată de piatră și praf, departe. Stelele erau prea strălucitoare. Era greu să respiri. Suntem aproape în spațiu! gândi Boba. Am urcat prea sus!

— Acolo, Bogg 11, da, spuse Aia, arătând în față spre locul în care o lună mai mică și mai întunecată era pe punctul de a traversa orbita lui Bogg 4.

Gravitația trăgea de ambele luni, încurcându-le norii în fuioare lungi, precum algele marine.

— Spuma este locul în care atmosferele se ating una de alta, spuse Aia. Aici facem saltul, da.

— Și dacă ratăm...

— Spațiul este rece, spuse Aia. Eternitatea este rece. Stai, ține-ți respirația, da!

Boba își ținu respirația. Dar nu putu rezista. Degetele îi erau amorțite și rigide de frig. Simți că îi alunecă mâna dintr-a lui Aia.

— Nu! strigă Boba în tăcere, din moment ce nu exista aer de care să se folosească pentru a striga sau țipa.

Nu avea aer de respirat. Închise ochii. Se învârtea, fără greutate, se îndrepta spre *Marele Nimic*. Neantul spațiului. Al morții.

Iată-mă, tată, gândi el. Era aproape un sentiment pașnic... Apoi simți gravitația trăgându-l ușor, ca niște degetele. Încetinindu-i rotirea. Trăgându-l în jos.

Boba nu-și mai putu ține respirația. Înspiră, așteptându-se ca vidul rece să-i rănească plămânii. În schimb, simți aer. Nu era deloc plăcut, dar pentru Boba era grozav. Deschise ochii. Aia îl ținea din nou de mână.

Se ridicau pe cerul unei lumi diferite. O lume mai mică și cu mult fum.

— Bogg 11, da, spuse Aia.

O luară în jos către Bogg 11 în bucle lungi. Boba o văzu pe *Sclav I* parcată într-o mică vale stâncoasă, înconjurată de grămezi de părți de nave spațiale.

— Din fericire tocmai începe, spuse Aia. Am reușit, da.

Aterizară pe marginea unui deal mic și abrupt. Boba căzu și se opri. Se ridică, se scutură de praf și începu să alerge pe o potecă stâncoasă, spre *Sclav I*.

Onestul Gjon îi văzu venind și se holbă. Și dacă nu mi-o va da înapoi? se întrebă Boba. Ridică o piatră. Își dori să aibă un blaster.

— Nu fi prost, spuse Aia. Pune jos piatra. Hoții au onoare, da?

Da. Așa se părea. Oarecum.

— Nu ppoți da vina pe un ttip pentru că a iîncercat! spuse Honest Gjon, ridicând mâinile.

Zâmbetul lui părea autentic. Boba clătină din cap exasperat și se uită în cabină. Geanta de zbor era încă acolo. Casca de luptă și cartea neagră erau în interiorul ei. Poate că până la urmă era onoare printre hoți. Boba trase de carte și ea se deschise. *Banii înseamnă putere*. Nu e de prea mare ajutor, gândi Boba, din moment ce nu-i avea. Închise cartea și o puse la loc în geanta de zbor.

Honest Gjon urmărea fiecare mișcare a lui Boba.

— Ce sspune?

— Se spune că ar trebui să-mi dai banii înapoi.

— În nnici un caz! spuse Honest Gjon. Ți-am rreparat pilonul, nu-i așa?

— A făcut-o, da, spuse Aia.

— Nu poți da vina pe un tip pentru că a încercat, spuse Boba.

Începură să râdă cu toții. Dar, în timp ce râdea, Boba încerca să se gândească la următoarea sa mișcare.

Capitolul 21

Boba descoperi că îi plăceau nelegiuirile de pe lunile lui Bogden. Delictul era doar un joc pentru ei. Erau ca vânătorii de recompense, într-un fel.

— Coruscant este un loc periculos, spuse Honest Gjon, când Boba le spuse unde se îndrepta.

— Și scump, spuse Aia. Nu ai bani, da?

— Am zece credite, spuse Boba. Cred că va trebui să fie suficient.

— Există modalități de a obține bani, da, spuse Aia.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi furtul, spuse Honest Gjon. Se întâmplă să știu de niște bani care sunt trecuți prin contrabandă de pe Bogg 2, pe Bogg 9. Câțiva băieți cu o navă bună și puțin noroc ar putea lua ceea ce aveau nevoie.

— Ai putea fi unul dintre acești băieți, da, spuse Aia.

Boba era intrigat. *Banii înseamnă putere.*

— Vorbești despre o deturnare? Un jaf?

— O interceptare, spuse Honest Gjon. Nu tocmai un jaf, deoarece nu este un ban real. Sunt credite contrafăcute. Sunt realizate pe Bogg 2, apoi trimise cu baloane ușoare către Bogg 9 când alinierea lunilor este bună.

— Atmosferele se prăbușesc și baloanele trec din lume în lume, spuse Aia. Așa cum am făcut noi, da.

— Un truc al contrabandiștilor, spuse Honest Gjon. Și dacă luăm un balon pe drum, nu-i va lipsi nimănui.

— Vor crede că a dispărut, da, spuse Aia. Bineînțeles, pentru a-l prinde din mers este nevoie de un pilot foarte bun cu o navă foarte bună. Poate că ești prea tânăr, da.

— Vreau o treime, spuse Boba. Când mergem?

— În aproximativ zece minute, spuse Aia. Se uită la Honest Gjon și făcu cu ochiul. Ți-am spus că o va face, da?

Din spațiu, Bogg 2 arăta ca un bulgăre de praf uscat, cu munți ca niște țepi. Boba navigă încet, apoi puse *Sclav I* într-o orbită lentă chiar deasupra atmosferei.

— Fără lumină, fără electricitate, fără radio, spuse Honest Gjon. În felul ăsta nu putem fi văzuți. Trucul este să încerci să prinzi balonul când se ridică. Dacă te apropii, îl voi agăța de trapă.

— Ar trebui să-l lăsăm pe primul să treacă, ca să nu bănuiască nimic, da, spuse Aia. Apoi, ia-l pe următorul.

— Pare un plan bun, spuse Boba.

— Uite, spuse Honest Gjon. Iată numărul unu.

Îi întinse lui Boba un vizor. Boba văzu balonul roșu ridicându-se dintr-o vale dintre munți. Îi întinse vizorul lui Aia. Balonul se ridica rapid în gravitația redusă. Trecu dincolo, în spațiul dintre luni. Sub el atârna o gondolă, plină cu baloturi de credite. Bani! gândi Boba cu un rânjel. *Banii înseamnă putere!* Dacă tatăl său l-ar putea vedea acum. Știa că va fi mândru.

— Iată că vine, spuse Honest Gjon.

Al doilea balon era pe drum. Sub el atârna o gondolă și mai mare.

Chiar și mai mulți bani, gândi Boba.

Aia o urmări cu vizorul și apoi cu ochiul liber, în timp ce Boba opera nava.

— Dă înapoi puțin, da. Acum înainte. Acum sus, da. Uau!

Honest Gjon deschise rampa și trase balonul înăuntru.

— L-am luat!

— Super, spuse Boba. Acum să închidem rampa și să plecăm de aici.

— Încă unul, spuse Aia.

— Am crezut că planul era doar al doilea, spuse Boba. Ne vor vedea dacă rămânem prea mult. Vor trimite pe cineva după noi.

— Încă unul nu poate strica, spus Honest Gjon.

Ridică un pumn de credite nou nouțe.

De ce nu? gândi Boba. Mai mult e mai bine. Dacă în cartea neagră nu spunea altceva, putea s-o facă! Trase nava pe poziție și o ținu constantă, ajustând pentru gravitatea variabilă a lunilor care se învâртеau.

— Numărul trei! spuse Aia.

Honest Gjon se duse să deschidă rampa. Balonul roșu se apropia din ce în ce mai mult. Honest Gjon coborî să deschidă rampa și să îl prindă. Gondola era chiar mai mare decât cea de dinainte.

Mai mulți bani! Mai mult este mai bine, gândi Boba, cu un rânjel.

— Oho, spuse Honest Gjon.

— E o mică problemă. Sunteți cu toții arestați pentru falsificare, spuse o voce aspră.

Boba se întoarse și îl văzu pe Honest Gjon în prag. Nu era singur. Lângă el se afla un soldat în uniformă de securitate, ținând un blaster în mână.

Oh nu! gândi Boba.

— Nu sunt banii noștri, spuse Aia. Este o greșeală, da. Îi vom da înapoi!

— Cui îi pasă de bani? spuse soldatul, cu un zâmbet crud care îi arăta toți dinții. Confisc oficial această navă în numele legii. Pentru contrabandă.

În niciun caz! gândi Boba. Să renunț la *Sclav I*, nava tatălui său? Dar ce putea face cu un blaster îndreptat spre față? Apoi își aminti un truc pe care îl învățase de la Jango.

— Treci, copile, spuse soldatul. Și ridică-ți mâinile acolo unde le pot vedea. Acum!

— Da, domnule.

Boba puse motoarele pe *ÎNAINTE CU TOATĂ VITEZA* și lovi butonul de AMÂNARE pe poziția 4. Apoi se ridică, cu mâinile deasupra capului și se întoarse încet de la comenzi. Numără în tăcere: patru, trei...

Soldatul rânji.

— E mai bine, spuse el, arătând cu blasterul spre trapa deschisă. Acum, luați puțin aer, toți trei.

Doi, unu. Boba se aruncă, apucând partea din spate a scaunului pilotului, în timp ce motoarele răcneau la viață și *Sclav I* sări brusc înainte. Soldatul, Aia și Honest Gjon zburară cu toții prin aer și loviră peretele din spate într-o învălmășeală.

TROSC! ZDUM!

Boba se ținu de scaun și aruncă nava într-o întoarcere bruscă.

Honest Gjon și Aia îl apucară pe soldatul amețit, câte unul de fiecare braț. Îl târâră până la trapa încă deschisă – și îl aruncară afară! Boba se strâmbă în timp ce readucea nava sub control.

— Omorârea unui soldat de securitate. Acum avem probleme mari!

— Are o parașută, da, spuse Aia.

— Oricum nu este soldat, spuse Honest Gjon. Uniforma era la fel de falsă ca și creditele. A fost o deturnare eșuată.

— Am reușit! spuse Boba în timp ce așeza nava pe pista lui Honest Gjon.

Inima încă îi bătea cu putere, dar o făcuse. Salvase *Sclav I*. Și câștigase și ceva bani.

— Câte credite avem? întrebă el. Să le împărțim în trei, ca să pot pleca de aici.

— Asta este vestea proastă, da, spuse Aia. Au zburat toate pe ușă când l-am dat afară.

— Toate, cu excepția uneia, spuse Honest Gjon. Îi întinse lui Boba un cip de o sută de credite. Ia-o, meriți totul. Și o să ai nevoie de ei pe Coruscant.

Boba băgă banii în buzunar alături de celelalte zece credite amărâte. Chiar dacă nu câștigase decât o sută de credite, simți că Jango Fett ar fi fost mândru.

Aflase ce trebuia pe lunile lui Bogden. Își făcuse chiar și câțiva prieteni (sau, așa cum îi numea Jango, *aliați. Fără prieteni, fără dușmani. Doar aliați și adversari*).

Acum era timpul să se îndrepte spre Coruscant și să-l găsească pe Tyranus.

Dădu mâna cu Honest Gjon, dar Aia insistă să-i dea o îmbrățișare mare.

— Boba, continuă-ți căutarea, da. Dar ai grijă. Ești prea încrezător. Ai grijă de spate, da?

— Da, spuse Boba. Mulțumesc, Aia.

Se îmbrățișară din nou, apoi Boba intră în *Sclav I* și plecă.

Abia când era în adâncul spațiului, pregătindu-se să pornească hipermotorul, observă că îi lipsea din buzunar cipul de o sută de credit.

La fel și cel de zece.

Capitolul 22

În interminabila pânză complicată de lumi civilizate și semicivilizate care alcătuiau Nucleul Galactic, unele planete erau obscure și greu de găsit. Iar altele erau greu de ratat. Coruscant se afla în a doua categorie. Coordonatele erau ușor de memorat și chiar și mai ușor de introdus în computerul navigațional al unei nave: zero-zero-zero. Aici începea civilizația. În centrul lumilor Nucleului. În chiar centrul *Universului Cunoscut*. Coruscant. Planeta care era oraș; orașul care era planetă.

Boba se trezi când *Sclav I* ieși cutremurat din hiperspațiu și alunecă în spațiul normal. Clătină din cap pentru a și-l curăța de visele care se înghesuiau mereu în timpul salturilor hiperspațiale. Și iat-o. Legendara planetă oraș, acoperită de trotuare și acoperișuri, turnuri și balcoane, parcuri și mări artificiale. Coruscantul era o imensă metropolă, de la pol la pol. Nicio pată verde, niciun câmp deschis; fără sălbăticie, fără păduri, fără calote de gheață. Coruscant era un oraș enorm care se întindea pe toată planeta, acoperit de mahalale și palate, parcuri și piețe. Se învârtea în toată gloria sa, întâmpinând pe *Sclav I* așa cum îi primea pe pelerini și pe pirați, pe politicieni și pe petiționar, pe rătăcitori și pe călători, de la începuturile Republicii, din urmă cu milenii. Și acum îl aștepta pe Boba Fett. Un orfan care căuta doar să mulțumească fantoma tatălui său.

Plin de speranță, din nou, Boba trecu *Sclav I* în apropiere suborbitală, trecând pe lângă marile oglinzi orbitale care adunau și concentrau lumina soarelui îndepărtat al lui Coruscant. Nava intră în atmosferă și începu să încetinească. Boba coborî în viraje mari, trecând de turnurile celor bogați și puternici, trecând de grădinile suspendate și zonele comerciale rezervate vizitatorilor neinvitați. Cu traficul aglomerat din toate părțile, era o apropiere mult mai îngrozitoare decât pe Kamino sau pe lunile lui Bogden. Lui Boba i se strânse inima în piept. Or să-l găsească aici?

Simți o clătinare ușoară și dădu drumul comenzilor lui *Sclav I*. Nava trecuse pe pilot automat, fiind zburată *telecomandat*, pe o microundă. Va ateriza singură.

Boba nu avea nicio problemă cu asta. Avea alte lucruri de care să-și facă griji. Bani, pentru început. Va trebui să-și plătească taxele de aterizare înainte să poată decola din nou. Apoi mai era problema Jediilor. Dacă ar fi cu adevărat pe urmele lui, așa cum îl avertizase Taun We, s-ar putea să aibă un mandat pentru *Sclav I*. Ar putea fi arestat imediat ce ateriza. Avea nevoie de îndrumări. Poate că îl va ajuta cartea. Părea să se deschidă oricând avea nevoie de ea, sau cel puțin când avea ceva de spus. O scoase din geanta de zbor. Desigur, se deschise. Dar mesajul era chiar mai misterios decât de obicei: *Ferește-te de lucrurile care merg prea bine*.

Asta, cu greu, este problema mea! gândi Boba. Închise cartea, dezgustat și o puse deoparte. Privea nervos cum nava zbura spre portul spațial, alunecând lin printre turnuri și pe sub pasarelele și grădinile iluminate de pe Coruscant.

Sclav I ateriză ușor și fără probleme. Nu se declanșă nicio alarmă.

Boba coborî rampa. Scrută platforma de aterizare, gata să fugă, dacă era nevoie. Nu se uita nimeni. Nu era nimeni prin preajmă. Acesta era Coruscantul. Nu-i păsa nimănui de o navă nesemnificativă precum *Sclav I*. Sau de micul ei pilot, un copil de zece ani. Prima emoție a lui Boba, la aterizare, fu ușurarea. A doua fu frica. Jedi aveau ochi și urechi peste tot. Și mai ales pe Coruscant. Oare îl vor găsi pe Boba înainte ca el să-l găsească pe Tyranus? Boba nu se temea de Jedi la fel de mult ca de eșec. Ar face de rușine memoria tatălui său eșuând de la primul său test: *caută-l pe Tyranus – și autosuficiența*.

— Bine ați venit pe Coruscant, spuse o voce droid fără trup.

— Sigur, cum zici tu, mormăi Boba.

Coborî din navă, luându-și geanta de zbor cu cartea neagră și casca de luptă, plus câteva perechi suplimentare de lenjerie și șosete. Porni pe scările rulante, spre străzi. Boba citise destul despre Coruscant pentru a ști că era aranjat pe nivele, în funcție de clasă și funcție. Nivelurile superioare erau pentru cei bogați și puternici. Privind în sus, Boba putea vedea turnurile și grădinile ajungând până la nori. Nivelurile medii, unde aterizase el, erau atât pentru afaceri, cât și pentru plăcere. Străzile erau pline de creaturi de peste tot din galaxie, care se grăbeau, cumpărau și vindeau sau doar vizitau obiectivele turistice. Se spunea că nivelurile inferioare erau periculoase. Era zona crimei, plină de fugari, pirați și criminali – toți locuitorii lumii interlope care se aflau dedesubt. Boba spera că nu va avea probleme în nivelurile inferioare, atunci când se va duce să găsească Golden Cuff.

Avusese deja destule aventuri. Voia doar să-l găsească pe Tyranus.

Boba avu noroc. Golden Cuff era o mică gaură în perete, pe stratul superior al nivelurilor inferioare, chiar sub stratul inferior al nivelurilor medii. Era destul de departe în adânc pentru ca lumina să fie slabă și semnele de neon să poată lumina toată ziua. Dar nu atât de departe încât să trebuiască să angajeze un grup de gardieni înarmați pentru a putea traversa strada.

Boba intră pe ușa glisantă. Barul era pustiu, cu excepția barmanului, o ființă cu patru brațe care folosea două brațe pentru a spăla paharele, unul pentru a număra credite și unul pentru a șterge barul cu o cârpă umedă. Pielea lui era de un roșu închis, iar un semn care arăta cine este proprietarul, spunea că se numește Nan Mercador. Boba puse geanta de zbor pe podea și se așeză pe un taburet de bar.

— Copii nu au voie! spuse Mercador, storcând cârpa și aruncând-o pe bar. Și asta înseamnă că vorbesc cu tine!

— Nu sunt client, spuse Boba. Nu vreau băutură. Caut... o rudă. Cineva pe nume Dooku.

Chipul barmanului se luminează.

— Dooku! Se uită la Boba cu interes. Dooku. Da, desigur. Absolut. E un bun prieten de-al meu. Lasă-mă să-l sun.

Mercador începu să introducă numerele într-o unitate de comunicații.

— Dooku? Tu ești? spuse el. E cineva aici care vrea să te vadă.

Apărură purici pe ecranul comunicatorului din spatele barului, ca și cum ar fi efectuat un apel la distanță, de pe o planetă pe alta. Barmanul îi zâmbi lui Boba.

— Ce zici de un suc cât timp aștepți?

— Nu am deloc bani, spuse Boba.

— E în regulă, spuse barmanul, ștergând barul cu o mână și umplând o cană cu alte două. E din partea casei!

Sucul era rece și avea un gust grozav. Boba cu greu putea crede ce noroc avea. Era pe Coruscant de vreo oră și ceva și deja întâlnise un barman prietenos care chiar îl cunoștea pe Tyranus (scuze, Dooku!), iar acum bea o băutură gratis! Deodată își aminti de cartea neagră: *Ferește-te de lucrurile care merg prea bine.*

Ar putea însemna asta...?

Puricii de pe ecranul comunicatorului dispărură și Boba văzu două fețe familiare. Niciuna nu era a lui Tyranus. Cel din dreapta era Diollanul; cel din stânga era Rodianul. Cei doi vânători de recompense de pe lunile lui Bogden.

— El este! spuse Rodianul. Prinde-l! Îl poți aduce la Jedi pentru recompensă.

Boba încercă să alunece de pe scaun și să fugă. Dar era prea târziu. Mâini puternice îl apucară de brațul drept. Apoi de brațul stâng și de piciorul stâng. Și de piciorul drept. Nan Mercador ieși din spatele barului și îl ridică de pe scaun, în aer.

— Hei! țipă Boba. Dă-mi drumul!

— Nicio șansă, spuse barmanul, ținându-l pe Boba cu capul în jos. Valorezi bani!

— Este o greșeală! spuse Boba.

— Nicio greșeală, puștiule, spuse Rodian pe ecranul de comunicații.

— Ești recompensă, adăugă Diollan.

— Jedii știi că vii, îi spuse Diollanul lui Mercador.
— Îți vor da partea ta în numerar, spuse Rodianul.
— Ar trebui să iau jumătate, spuse barmanul în timp ce se îndrepta spre ușă ținându-l pe Boba deasupra capului cu toate cele patru brațe. V-am scutit pe amândoi de necazul de a veni aici.

— Prea târziu pentru asta, spuse Rodianul.

— A fost deja aranjat, spuse Diollanul în timp ce închidea comunicatorul.

Ecranul se înnegri.

Fă ceva, repede, gândi Boba, zvârcolindu-se și lovind neputincios pe lângă tavan. *Și dacă nu va funcționa, găsește ceva, și mai repede!* Încetă să se zvârcolească.

— Nu fi prost, spuse el. Conte Dooku va plăti de două ori mai mult decât Jedii. Și nu va trebui să îi împărțiți cu nimeni.

— Nu? Nan Mercador se opri. Dar nu îl eliberă. Ești sigur?

— Foarte, spuse Boba. Lasă-mă jos și îl voi chema eu însumi. Îl poți întreba.

— Trebuie să crezi că sunt drogat, spuse Mercador, ținându-l încă pe Boba atât de sus, deasupra capului, încât aproape că răzuia tavanul. În plus, nu-i știi numărul. M-ai rugat să-l găsesc, îți amintești?

— Tocmai te testam, spuse Boba, uitându-se la plafonul de lângă piciorul stâng. Era la doar câțiva centimetri depărtare. Dar tu nu trebuie să mă crezi. Îl poți suna singur. Numărul este...

Scorni un șir de numere, sperând că vor suna bine. Se părea că da. Barmanul dădu drumul piciorului stâng al lui Boba și începu să lovească cu pumnul în unitatea de comunicații de pe bar. Boba era gata să se miște. De îndată ce piciorul îi fu liber, lovi lumina cât putu de tare.

Trosc! Se sfărâmă, făcând să plouă cu sticlă pe bar, scaune, podea...

Mercador ridică mâinile pentru a-și proteja capul de sticla care cădea. Boba căzu, drept în jos, în cap. În ultimul moment reuși să se răsucească în aer ca o pisică și să aterizeze în picioare. Se îndreptă spre ușă, care se deschise și dezvălui două cizme strălucitoare, care-i blocau drumul. Deasupra lor erau două picioare bine formate. Și deasupra lor... Era o femeie, ținând un blaster cu aspect mortal. Îl apucă pe Boba de braț cu o mână. Ridică cealaltă mână și trase.

Barmanul urlă de durere și se așază pe podea în mijlocul sticlei sparte.

— Este setat pe *neutralizare*, spuse ea. Dar dacă faci o singură mișcare aiurea, va trece pe *ucidere*.

— Mișto, spuse Boba, uitându-se la salvatoarea sa. Părea periculoasă. Asta o făcea și mai frumoasă pentru el. Cine ești? întrebă el.

— Aurra Sing, spuse ea. Dar lasă asta. Să ieșim de aici.

Boba nu avu nevoie să i se spună de două ori. Își luă geanta de zbor și o urmă în stradă, spre un aeroglisor parcat care torcea liniștit pe strada îngustă.

— Vânătorii de recompense, explică el fără suflare. M-au trădat. Niciodată nu ar fi trebuit să am încredere în ei!

— Vânătorii de recompense pot fi întotdeauna de încredere, spuse Aurra Sing. De încredere că vor face ceea ce sunt plătiți să facă. Deschise ușa aeroglisorului. Știu asta pentru că eu însumi sunt vânător de recompense. Intră, tinere Boba Fett.

— Îmi știi numele?

— Desigur. Vânătorul de recompense știe întotdeauna numele recompensei.

Boba se dădu înapoi, gata să fugă.

— Intră! Aurra Sing bătut tocul strălucitor al blasterului, care se potrivea cu cizmele ei. Este foarte dureros, chiar pus pe *neutralizare*. Nu mă face să-l încerc pe tine.

Boba renunță și intră. Gemu în timp ce aeroglisorul se ridica. Crezuse că era salvat. În schimb, fusese capturat din nou!

Pe măsură ce aeroglisorul se ridica din ce în ce mai sus, șerpuind printre turnurile și grădinile suspendate ale Coruscantului, Boba stătea îmbufnat în scaunul lui, dezgustat de el însuși.

Ai grijă când lucrurile merg prea bine. Ar fi trebuit să-și dea seama, gândi el. Nu voi mai avea niciodată încredere în nimeni!

Fu surprins când Aurra Sing ateriză în portul spațial, chiar lângă *Sclav I*.

— Nu mă duci la Jedi? întrebă el. Am crezut că ești vânător de recompense.

— Sunt, spuse ea. Dar nu aș lucra niciodată pentru Jedi. Clientul meu este pe altă planetă. De aceea vom merge cu nava ta. Poți zbura cu ea, nu?

— Și dacă spun că nu?

Ea își bătut din nou blasterul.

Boba deschise rampa și verifică sistemele navei. Spre surprinderea sa, Aurra Sing plăti taxele de aterizare și chiar îi dădu un bacșiș droidului.

— Mai întâi pe orbită joasă, spuse ea. Apoi în hiperspațiu. Și fără glume. Nu sunt cunoscută pentru simțul umorului.

— Fără glume, spuse Boba în barbă. Apoi întrebă: Te superi dacă-mi spui cine a pus o recompensă pentru mine și unde mergem?

— Vei afla destul de curând *cine*, spuse ea. Cât despre *unde*, este o lume de pe Inelul Exterior numită Raxus Prime.

— Pardon? Probabil că te-am auzit greșit, am crezut că ai spus Raxus Prime.

— Ai auzit bine.

— Dar... asta este o planetă total nelocuibilă.

— Știu. Și am întârziat. Așa că intră în hiperspațiu și hai să mergem.

Capitolul 23

Boba citise despre Raxus Prime, dar nu o văzuse niciodată, nici măcar în imagini. Puțini o văzuseră. Cine ar vrea așa ceva? Raxus Prime era cea mai toxică planetă din galaxie. Era ladă de gunoi pentru toate resturile a mii civilizații.

Nu arăta atât de rău de la distanță. Cam ca Kamino, gândi Boba, când ieșiră din hiperspațiu, pe orbită. Era toată numai nori. Nori frumoși, care se învârtteau, nuanțați în stacojiu, verde și galben. Dar, în timp ce *Sclav I* cobora printre nori, Boba văzu că erau de fapt alcătuiți din fum, abur și gaze toxice. Mirosul era atât de rău încât pătrunse chiar și în sistemele navei. Duhoarea era groaznică, dar culorile erau frumoase în timp ce *Sclav I* trecea linia dinspre partea întunecată a planetei spre cea luminată. Poluarea face ca răsăriturile să fie frumoase.

Mirosul nu părea să o deranjeze pe Aurra Sing. Nimic nu părea s-o deranjeze.

— Zboară încet și jos, spuse ea.

Era primul lucru pe care-l spusese în ore. Fusesse tăcută întreaga călătorie de la Coruscant. Asta-i convenea lui Boba. Nici el nu avea ce să-i spună. Nu-i era aliată, ci adversară.

Când *Sclav I* ajunse mai jos, Boba văzu pentru prima dată suprafața lui Raxus Prime. Era acoperită cu moloz, gunoi, resturi și deșeuri, îngrămădite în grămezi și rânduri uriașe răsucite ca niște lanțuri muntoase grotești. Nave ruginite, sparte, armament ars, mașinării distruse, stive de sticlă și oțel zăceau pe jumătate îngropate sub grămezile de zgură. Și toate scoteau aburi și fum, murdărind aerul de deasupra și apa de dedesubt. Deși totul părea mort, era, de fapt, viu. Boba văzu mici creaturi cu îmbrăcăminte maro care se strecurau prin pustiul uleios. Văzu păsări de culoarea jegului, ca niște pete pe cer. Nu existau orașe, dar la fiecare câțiva kilometri fumul care ieșea pe câte un turn, marca locul unei rafinării sau al unei fabrici de reciclare, deservită de droizi murdari de ulei.

— Mai încet, copile.

Aurra Sing consultă un cod pe ceasul de mână.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva. Caută un deal decolorat și un lac... Iată-l!

Dealul era o grămadă de reziduuri murdare înaltă de o mie de metri.

Pe versanții săi distruși creșteau copaci mutanți răsuciți, fără frunze, hrăniți de ploaia continuă care izvora din norii puturoși.

Lacul era un bazin cu lichid sclipitor de culoarea fierii. Urmând instrucțiunile Aurei Sing, Boba lăsă nava jos pe un loc plat între lac și baza dealului.

— Nu o opri.

— Ce?

— Nava. Las-o să meargă. Eu plec de aici. Tu rămâi. Asta este.

— Nu mă poți lăsa aici! Nu-mi poți fura nava! spuse Boba.

— Cine spune asta? Nava este plata mea, spuse Aurra Sing. Deschise trapa și coborî rampa. E o ușă pe latura dealului. De îndată ce voi pleca, se va deschide. Clientul meu te așteaptă înăuntru. Nu uita geanta de zbor.

O aruncă afară, pe *pământul* puturos și aburit. Boba fugi după ea. Rampa se închise în urma lui.

— Nu mă poți lăsa aici! țipă Boba, lovind în corpul navei. Voi fugi!

— Uită-te în jur – nu prea cred! strigă ea înapoi. Am plecat. Mult succes, Boba Fett. Sper să poți fi la înălțimea reputației tatălui tău. El a fost foarte bun. Cine știe, poate vei fi și tu cândva. Mi-a plăcut felul în care ai gestionat problema cu barmanul.

Lui Boba nu-i venea să creadă. Îl salvase, apoi îl trădase, apoi îl jefuise, acum îl complimenta! Și era pe cale să-l lase singur pe cea mai urâtă planetă din galaxie. Lovi furios trapa, dar în loc să se deschidă, se sigilă cu un şuierat. Acum se simțea

cu adevărat singur. Nu era nimeni în care să poată avea încredere. Motoarele lui *Sclav I* scânciră. Boba știa sunetul. Se dădu înapoi, ferindu-se. Privea neputincios cum era nava spațială – nava lui spațială! – se ridica în norii nocivi și dispărea.

Încă o dată, se simți periculos de aproape de lacrimi. În același timp, abia mai putea respira. Deodată, auzi un sunet în spatele lui. Se întoarse. O ușă dintr-o parte a dealului se deschise, glisând. Înăuntru, Boba putu vedea o sală puternic luminată, care ducea la o scară mochetată. Boba nu așteptă să fie invitat. Tușind și bâjbâind, fugi înăuntru.

Acum ce se mai întâmplă? gândi Boba când se închise ușa. Înainte de a avea șansa să-și răspundă la propria întrebare, auzi o voce în spatele lui.

— Bine ai venit la Raxus Prime, Boba Fett.

Vocea era familiară. La fel erau și fața slabă și ochii de șoim.

— Conte Tyranus! Adică, Conte Dooku!

— Acum ești printre prieteni, Boba, spuse Conte. Poți să-mi spui cum îți place. Conte va fi de ajuns.

— Tatăl meu mi-a spus să vă găsesc, spuse Boba.

— Și m-am asigurat că se va întâmpla asta, spuse contele. Văd că Aurra Sing a făcut o treabă superbă și te-a livrat aici în siguranță.

— Da, domnule, spuse Boba. Adică, nu, domnule. Vedeți, mi-a furat nava și este...

Contele zâmbi și ridică mâna.

— Nu-ți face griji. Nava ta este în siguranță. Totul va fi bine de acum înainte. Trebuie să fii foarte obosit.

Boba aprobă din cap. Era adevărat.

— Nu-ți face griji pentru nimic, spuse Conte, punând mâna rece pe capul lui Boba. Haide, lasă-mă să-ți arăt camera ta. Lasă-mă să-ți duc geanta.

Boba îl urmă pe scările lungi. Covoarele erau adânci și moi. Cine și-ar fi imaginat că există un astfel de palat elegant pe planeta gunoiului? Chiar și aerul era dulce. Exista doar un foarte slab iz urât, de la planeta de afară.

— Am planuri mari pentru tine, Boba, spuse Conte. Planuri care l-ar fi făcut mândru pe tatăl tău. Dar mai întâi trebuie să te odihnești. Trebuie să fii obosit după toate călătoriile tale.

Boba aprobă din cap. Avusese multe aventuri în doar câteva zile. Să evite nava de luptă Jedi pe Geonosis, să scape de femeia Jedi de pe Kamino, recuperarea navei și jaful eșuat de pe lunile lui Bogden, lupta cu barmanul de pe Coruscant...

Pierduse nava, dar avea să o recupereze. Conte îi promisese asta, nu? Cam așa ceva. Realizase o mulțime de lucruri pentru un copil de zece ani. Era obosit. Dar era și confuz. Știa că ar trebui să fie fericit. Avusese noroc. Finalizase prima parte a căutării sale. Îl găsisese pe Tyranus. Acum avea să găsească *Înțelepciunea*.

Atunci, de ce simțise un frig rece când Conte își pusese mâna pe capul lui?

Probabil de la nervi, gândi Boba în timp ce îl urma pe Conte în sus pe scări, spre camera lui. Și spre viitorul său necunoscut.

Sfârșit

UNIVERSUL STAR WARS ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

ȘTIH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pibegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veșnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Președinte al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Președinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii

Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului senatorial și socotea că odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând piste de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme și desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare și armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

*„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.
Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i și Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;
Ai ucis și întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși;
Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:
Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;
Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;
Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre.”*

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

